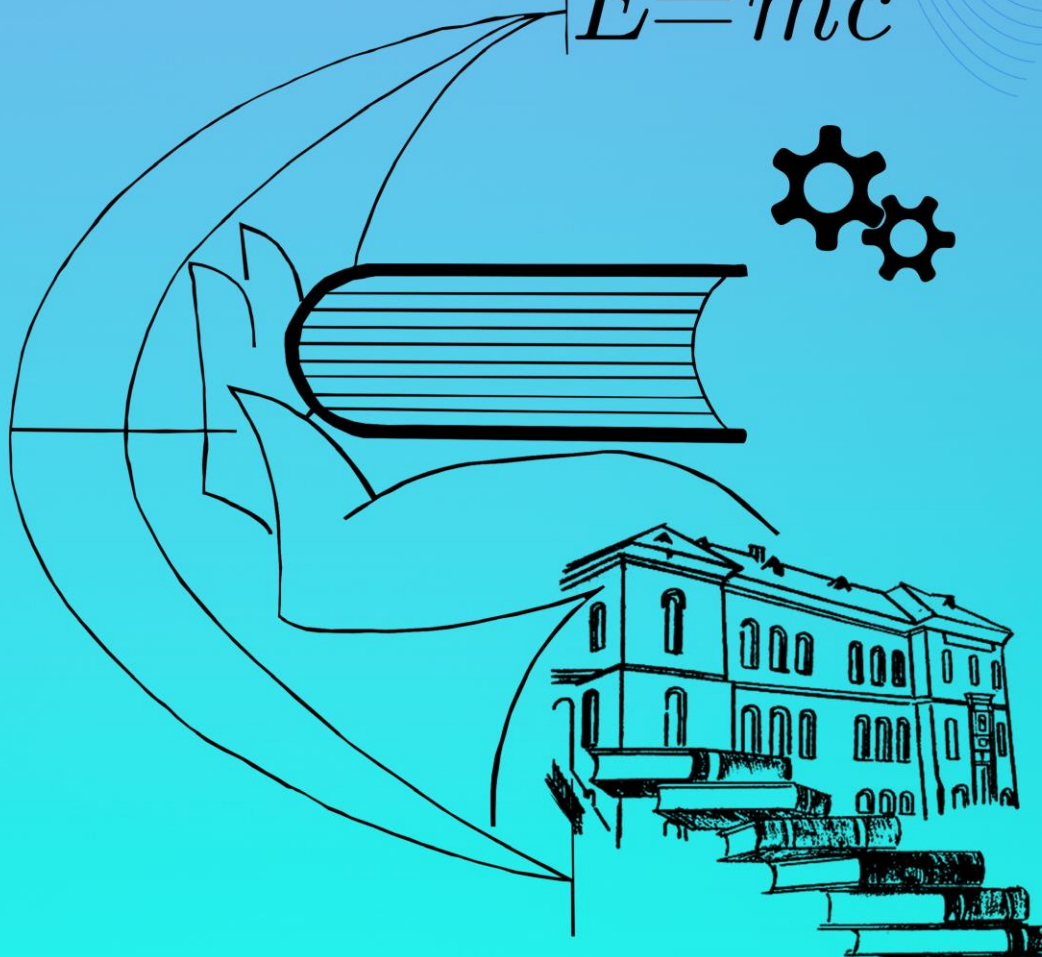

NOI ORIZONTURI

NR. 1/2020

$$E=mc^2$$

Rupea 2020

Prolog spre *Noi Orizonturi*

O izolare s-a cuibărit între noi, precum un strat neașteptat de zăpadă, într-o zi de martie. Este primăvară, anotimpul reînvierii. Florile de gheață se topesc, răsar ghiociei, clopoței luminii, dar noi ne ascundem.

În diminețile cu ferestre închise, privim un altfel de răsărit și încercăm să regăsim sensul vieții la intersecția dintre ieri-azi-mâine. Căutăm aripi și rouă în reflexia unui curcubeu divin. Am dori să alergăm spre alții, fără masca de pe scena teatrului întregii lumi, dar ne oprim, ne întoarcem și ne regăsim prin revoltă sau rugăciune, în dor, în sunet sau tăcere, în lacrimi sau în zâmbet.

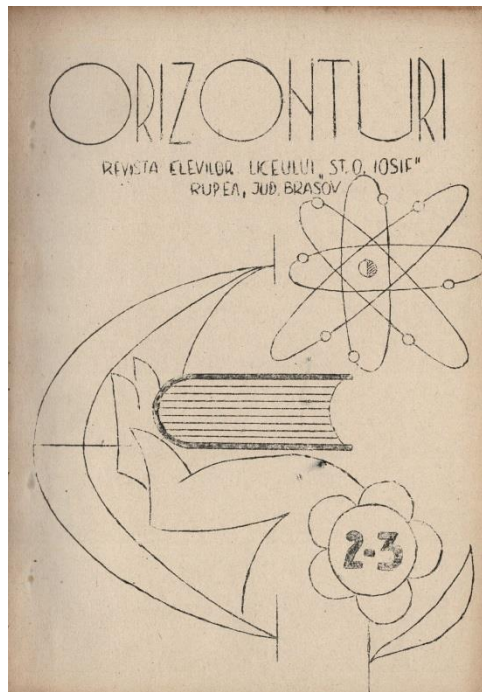
În viața noastră premuritoare am fost liberi. Acum, ajunși la cunoștința binelui și răului, deși suntem liberi să decidem cursul acțiunilor noastre, nu suntem liberi să alegem consecințele acestora. Însă ne e dat să regăsim esența vieții: suntem suflete libere prin iubire!

Și, după un joc arhetipal de iele, hora ideilor își va găsi într-o zi de iunie, deschiderea drumului către cer, atingând *noi orizonturi*.

Privind mai bine departele, înțelegem că trebuie să ne întoarcem spre tot ce s-a încercat, s-a reușit și statornicit. Cu finalul apoteotic al trezirii ființei lăuntrice, al libertății în așteptare, cuvântul îmbracă gânduri și simțiri, unește suflete, mângâie inimi, transmite emoții, fiind liantul vieții noastre sociale.

Acest număr al revistei ***Noi orizonturi***, ce are ca temă libertatea, aduce o schimbare de nume, în încercarea firească de a reuni paginile de sensibilitate, gingășie, emoție, trăire, speranță și nostalgie, ce s-au scris începând cu primul număr al revistei Liceului nostru din anul 1970, ***Orizonturi***, continuând cu cele din decada numerelor aceleași reviste, dar ca ***Meridiane școlare***. Schimbarea numelui revistei între anii 2010-2020, s-a datorat unor condiții impuse de înregistrarea acestuia la Biblioteca Națională a României, de la acea dată, numele ***Orizonturi*** fiind deja atribuit altei entități. Deoarece modificarea s-a regăsit doar la nivelul numelui revistei, conținutul reunind gesturile mărunte ce au vibrat sub pașii oamenilor frumoși, al căror destin i-a purtat prin acest liceu de la poalele Cetății din Rupea, în această libertate redată cu fragilitatea sufletului încărcat de emoția reîntâlnirii, am reușit să ne regăsim rădăcinile, și cu recunoștință pentru **generațiile de ieri, generația de azi** deschide, pentru eternizarea frumosului renume al Liceului „Șt.O.Iosif” Rupea, **generației de mâine**, pagini de ***Noi Orizonturi***.

Redactorul

Vizitați site-ul liceului nostru:
www.stoiosifrupea.ro

Contact:
 Tel: 0268260825
 Fax: 0372872228
 E-mail: licrupea@yahoo.com

Meridian Școlare

Colectivul de redacție:

- Coordonator - *Prof. Micu Gheorghe*
- Redactor șef - *Prof. Oțetea Minodora*
- Tehnoredactori - *Borcoman Raluca*
- Bogdan Attila
- Elevi: *Borcoman Ciptian (copertă), Jakab Alexandru, Strugari Ștefan, Stancu Sabina, Luca Georgiana*
- Desene realizate de elevii: *Tiac Răzvan, Gergely Noemi, Biro Erika, Minzola Alexandra, Neagu Monica, Gămoș Diana*

MERIDIANE ȘCOLARE ISSN=2248-2717

Nr 7, aprilie 2017

„Ce multe lucruri neașteptate au venit,
ce multe lucruri așteptate nu s-au ivit niciodată!”

Seneca

Stimați colegi și dragi elevi,

Anul școlar 2019-2020 este unul aparte, având două forme de desfășurare a activității didactice. Un prim semestru desfășurat în sălile de clasă, cu prezență la ore, teste, teze, pe holurile liceului fiind forfota întâlnirii elevilor. A urmat vacanța de iarnă, în care cu toții ne-am reîncărcat bateriile, pregătiți fiind pentru un nou semestru școlar, mai lung decât primul, așteptând bucuria reîntâlnirii, dar și confruntarea cu problemele cunoscute.

Dar, stupoare...viața ne-a rezervat altceva... O nouă etapă școlară cu activități on-line. Un mod vechi de existență, dar totuși nou, plin de necunoscute și piedici, atât pentru elevi, cât și pentru noi, cadrele didactice.

E o perioadă dificilă pentru noi toți, cu multe necunoscute, dar cu o mobilizare colectivă vom reuși să trecem în continuare peste toate obstacolele ivite, astfel încât să putem răspunde pozitiv cerințelor sistemului în care ne găsim, să ne adecvăm criteriilor impuse de situația în sine. Va trebui să depunem eforturi pentru a sprijini susținerea în bune condiții a Bacalaureatului de către absolvenții liceului nostru, într-adevăr Examenul maturității unei generații, astfel încât să pășescă siguri pe noul drum al vieții.

În acest sens, legat de modul de desfășurare a activității în Liceul „Șt.O.Iosif” Rupea, doresc să aduc mulțumiri pe această cale tuturor celor implicați, elevi, profesori, personalului nedidactic sau auxiliar.

Transmit urări de bine tuturor colegilor profesori care în acest an au activat în această instituție, precum și elevilor noștri, care au finalizat cu efort și emoție acest an școlar.

Director,

Prof. Gheorghe Micu

Istoria tehnologiei în România

Dragi cititori,

Ne este dat să trecem printr-o perioadă inedită pentru toți. Comunicarea ne este limitată de constrângerile realității. Proiectele, parteneriatele între școli-interne, dar mai ales cele externe, sunt amânate.

Constatăm că o tot mai mare parte din timp o petrecem cu „prietenu’ Google”, fără de care, trebuie să recunoaștem, nu ne mai putem descurca...

În acest context, m-am gândit să vă propun o incursiune-tot cu ajutorul internetului – în istoria tehnologiei românești.

Istoria tehnologiei în România se referă la evoluția în timp a uneltelor, dispozitivelor și metodelor de fabricație din România, precum și a invențiilor care au contribuit la progresul în acest domeniu.

În epoca modernă, se afirmă mari ingineri și inventatori ca: Vlaicu, Vuia, Coandă, Saligny și mulți alții, care în multe domenii s-au manifestat ca adevărați deschizători de drumuri.

Am încercat să selectez, din multele realizări tehnice românești, găsite pe Wikipedia, câteva invenții și inovații:

- 1818: În prezența domnitorului Ioan Gheorghe Caragea, se lansează Balonul Mihai Bravul (primele experiențe de navigație aeriană)
- 1827: Petrache Poenaru inventează și brevetează *condeiul portăreț fără sfârșit*, precursorul stiloului.
- 1853: inaugurarea primei linii de telegraf electric; aceasta făcea legătura între Sibiu, Timișoara și Viena.
- 1857 (30 aprilie): București este primul oraș din lume iluminat cu petrol lampant
- 1880: Dumitru Văsescu construiește la Paris un automobil cu aburi, care este apreciat de francezi ca fiind *cel mai reușit tren fără șine*
- 1882: la București, prima convorbire telefonică experimentală;
- 1900: Nicolae Teclu inventează becul cu reglare automată a curentului de aer și gaz, care ulterior îi va purta numele.
- 1904 - 1905: George Constantinescu elaborează o teorie originală a betonului armat
- 1905: inventatorul Augustin Maior demonstrează că printr-un circuit se pot transmite simultan mai multe convorbiri telefonice punând astfel bazele telefoniei multiple
- 1906: fizicianul Constantin T. Mănciulescu brevetează la Paris un dispozitiv numit *electrografon*, care poate fi considerat unul din precursorii magnetofonului
- 1910: Tache Brumărescu inventează mașina de tăiat stuf
- 1925: George Constantinescu realizează prima locomotivă acționată prin intermediul unui convertizor sonic
- 1930: Hermann Oberth brevetează efectul care îi poartă numele, referitor la arderea în camerele de combustie ale rachetelor
- 1932: Henri Coandă definitivează cercetările asupra efectului care îi poartă numele (Efectul Coandă)
- 1962: Ion I. Agârbiceanu realizează *primul laser cu gaz din țară*.

Automobilul ca formă aerodinamic, brevetat de Aurel Persu în 1924.

Vă invit, dragi elevi ca în continuare să descoperiți singuri noi invenții și inovații românești.

Dir. adj., prof.ing. Hetrea Dumitru Florin

Direcția și sensul unui vector dat

Perceperea realității fiecărei persoane este diferită cu siguranță de la om la om, aceasta bazându-se pe evenimentele anterioare din existența sa, implicit pe educație. Cu siguranță că factorul determinant în educație îl constituie familia, aceasta fiind de fapt mediul în care fiecare dintre noi petrecem cel mai mult timp sau timpul de început. Familia este, în drept, baza dezvoltării noastre. De aici începem să construim, să ne înălțăm sau să coborâm. Cu siguranța construcția trebuie să fie verticală și înălțată spre Cer. E în firescul lucrurilor. Însă, supuși firii, supuși de multe ori dorințelor, noi construim pe orizontală, atrași fiind de materia din care noi înșine am fost făcuți, adică de pământ.

Si totuși unde este școala? Ce rol mai are ea? Biserica creată de Însuși Hristos a fost cea care includea familia, având desigur și un rol educativ, nu doar în sens religios ci și în sens laic. Dar nu despre asta vorbim acum. Ci despre școala românească născută în biserică. Rolul acesteia era desigur unul de dezvoltare intelectuală și morală. Timpul a trecut și oamenii, după interesele timpurilor, au deviat traiectoria școlii, prin modul de organizarea a acesteia, prin disciplinele introduse spre studiu sau prin însuși conținuturile acestora. Astăzi școala românească, greu încercată de numeroase schimbări, nu este capabilă să regleze o societate a consumului dominată în cea mai mare parte de „dorințe” și o goană după a le împlini. De ce nu este capabilă ca prin generațiile de absolvenți să dea un sens sănătos, să echilibreze societatea, să readucă principiile de bază ale existenței umane, învățătura creștină ca fundament al existenței noastre? Pentru că astăzi acest fundament nu mai face parte din școală, ci școala este supusă chiar foștilor săi beneficiari. Nu ne rămâne decât să ne îndreptăm atenția spre un studiu permanent, să deschidem ușile unei competiții continue cu propria noastră dezvoltare. „Tota vita schola est” (Comenius). De ani buni, școala românească cultivă o competiție între elevi, care mai târziu se transformă într-o competiție între adulți. Un fapt nefiresc prin însăși libertatea noastră de a exista și de a fi înzestrați cu daruri diferite încă de la naștere. Mai mult, modul de evaluare prin comparație, și nu prin evaluare raportată la competențe, duce la acest fapt. Așadar să fim mai prezenți în cercetarea

noastră, să nu ne urcăm pe podium privind în jos spre cei de lângă noi, să nu considerăm că reușita noastră ni s-ar datora, ci să mulțumim Celui ce viața ne-a dăruit prin părinții noștri, să-i mulțumim pentru reușita noastră.

La final, un gând de încredere spre actuala promoție de absolvenți ai școlii noastre, spre cei care au ales să fie elevi ai liceului nostru. Un gând al bucuriei de a fi împreună patru ani, pentru alți mulți viitori ani. Vă doresc tuturor să vă găsiți calea și liniștea în libertatea voastră!

Profesor Dorin-Ioan Baba

Legenda despre re-inventare ... sau despre libertate!

Îngerii nu pot fi decât angelici, portrete de sfinți diafani și neprețuiți. Re-invențați, pot deveni sublimi, pot fi ochii celui ne-creat, mâinile care s-au jucat cu picăturile de lut, care au pictat cerul și stelele, apele din adâncuri, roua din sufletele noastre. Și îngerii au fost reinvențați ...

Sfinții nu pot fi decât răscolitori prin darurile dobândite. Re-invențați, sunt oamenii care s-au trudit cu dragostea de sine, cu truda de a-l găsi pe adevăratul Dumnezeu. Sunt doar ființe care au fugit cu bulgării de pământ pe umerii lor până la Dumnezeu. Sunt oamenii care au murit cu sufletele de copii, fără să cunoască maturitatea de a nu mai fi creați. Au fost re-invențați ... în icoane pe sticlă ...

Copiii ... sunt fulgii unui soare nestins de bun și blând. Re-invențați, sunt bucuria de a fi a peceti de mămică și tătică ... Copiii ... sunt accoladele între care se scrie o unică poveste de iubire. Zâmbete și lacrimi, adevăr și speranță, dragostea de a uni două lumi pictate în graba de a re-crea lumea. De către Dumnezeu ... Copiii au fost reinvențați și și-au rechemat părinții la o frumoasă poveste de iubire ...

Zăpada ... este cenușa trandafirie a norilor pufoși ... Re-invențată, este oglinda unui Moș Crăciun, călătorind în fiecare colț de lume. Ne cerem zăpada de Crăciun, cu daruri și blândeți, cu vise și virtuți ... și ea, re-invențată de spiridușii pământului, devine blânda magie a începutului de drum. Și omul de zăpadă ne bate la o oră târzie de anotimp ...

Omul de zăpadă este mereu un bun prieten, fidel, împătimit de frig, neclintit într-un pământ stingher. Re-invențat, e un mister ... e ființa necesară decorării cerului cu un curcubeu de raze înghețate, flori boltite la cumpăna dintre ani.

Țurțurii de gheață ... pilonii de granit de la ferestrele de intrare în peșterile din munții ancestrali. Re-invențați, au devenit jucării pentru copii și bunici. Lasere de diamante care deschid o poartă către o altă lume, visul de a fi iluminați de spiridușii și piticii unei copilării fericite.

Stelele ... alveole de lumină în noaptea unei tinereți fără de sfârșit. Re-invențate ... sunt călăuza magilor care au găsit adevărul etern, prunc mult vestit, iubirea fără de sfârșit a Duhului Preasfânt ... Acum ... sunt punți de lumină și de iubire către porumbeii albaștri prefăcuți în torțe ale infinitului etern ...

Soarele ... discul zilelor topite de verile de peste munți. Re-inventat, acum, de pictorii suprarealiști, soarele a devenit o pată de culoare pe fundalul unui câmp de maci albaștri. Un oranj de galben maroniu, un joc de culoare pe pânză ceruită, sfidată de privirea necruțătoare a criticilor palizi de invidia nepriceperii unor noi începuturi ...

Pădurea este ascunzișul zânelor fugărite de către tăietorii de lemne din poveștile pentru copii. Re-inventată ... pădurea e ecoul munților unde e posibil să se întâlnească viața fără de moarte a oamenilor de pe acest pământ. E, poate, locul unde se află lacul plin de crengile fără frunze ale copacilor cu rădăcini de sare ...

Albă ca zăpada e o minune inventată pentru piticii din poveste. Re-inventată, ea este speranța de a nu fi fost niciodată înfruntată de mama care nu a fost decât ... regina unui tărâm frumos, dar trist de prea multă izolare ... Acum, Albă ca zăpada este frumosul chip al fugii fără rost, adăpostită de copiii deveniți și ei piticii-spiriduși ...

Cenușăreasa a fost calvarul ființei fără de părinți ... Re-inventată, ea a devenit regina unicului bal care a reunit prințese de pretutindeni, fiice ale ținuturilor pământului de dincolo de nisipurile mișcătoare.

Iubirea ... doar necesitatea de a uita de sine prin alții. Re-inventată, a devenit nepăsarea de a fi doar eu prin umbra prelungită în creația divinității ... Iubirea pare a fi acum o cruce de diamant desenată pe cerul auriu din basmele proiectate în Umbral.

Poezia ... versuri de foc într-o ordine prestabilită. Re-inventată, acum, aici, este spiritul poetului ars de mistica mimesisului creator. Poezia este întâlnirea cu Dumnezeu care nu a făcut decât să-l re-creeze pe omul versurilor din veșnicie.

Ficțiunea este alter-egoul realității de peste zi. Re-inventată ... este supraviețuirea luptătorilor într-un adevărul vieții. Legenda despre ficțiune ne spune cum și de ce ne răpim unul altuia libertatea de a fi noi înșine.

Libertatea ... este Dumnezeu. Re-inventată ... este eterna călătorie de a fi mereu egal cu tine însuși într-o lume supradimensionată, construită după reguli și canoane scrise de divinitatea eliberată din sinele poezilor izvorători de mir ...

Și ... cu toate aceste lucruri și alte câteva, există o lume întreagă re-inventată. Ceas de nisip dizolvat într-un paradox al timpului, o lumină a misterului, în vreme de pace și de război ... miracole ...

Prof. dr.Mihaela Andreea Murariu-Suciu

Viață, destin, timp, libertate...

IERI, AZI, MÂINE

„Viața nu stă undeva, așteptându-te, viața ți se întâmplă. Nu se află în viitor, ca un scop pe care să-l atingi, ci este aici și acum, în acest moment – în respirația ta, în circulația sângelui, în bătăile inimii tale.“ OSHO

Vine o vreme când meditezi profund la trecerea timpului. Și pui în balanță doi termeni: *devreme* și *târziu*. Încerci să definești timpul și constăți că este cea mai grea definiție. Te poți defini ca ființă sau poți defini viața folosind expresia timpului, dar profunzimea semnificației lui este nemărginită. Așa cum este și el. Timpul stă în nimeni, timpul stă în toate. El este neputința și neajunsul nostru. Iubire, dor, speranță, amintire, credință, regret, voință, durere, chemare și dorință. Timpul stă în ceruri, timpul stă în mare. Trebuie doar să strângi în brațe clipa înțelegând că timpul ne unește și tot el ne desparte.

Ceea ce nu trăim la timp nu mai trăim niciodată, spunea memorabil Octavian Paler. Să știi să orânduiești timpul înseamnă să nu transformi niciodată *mai târziu* în *prea târziu*. Dar când e timpul potrivit? Când e devreme și când e târziu? Timpul este o floare căreia îi cad petalele la picioarele noastre. Trebuie doar să le strângem cu răbdare și înțelepciune. Să nu mai risipim clipele și să le dăm șansa de a deveni amintiri de neuitat.

Omul este călător prin timp, dar și timpul călătorește prin om. Există ceasuri care ne arată adevărata valoare a timpului. Ceasurile noastre lăuntrice. Ele măsoară numai trăirile noastre. Sentimentele și emoțiile. Intensitatea cu care atingem fiecare clipă. Aceasta este măsura vieții. Timpul se măsoară prin dragoste și cunoaștere. Doar așa putem învăța să trăim. Dacă nu măsurăm timpul cu inima, atunci ne rezumăm la o simplă existență. *Devreme* și *târziu* sunt doi termeni pe

care doar inima noastră îi înțelege cu adevărat fiindcă numai lăuntric poți realiza cum se scurge timpul. El nu are limite în adâncurile tale, însă are limite în fața ta.

„Existența este libertate. Soarta este sclavie. Libertatea înseamnă că depinde de tine să decizi ce se va întâmpla.“ OSHO

Privind destinul dintr-o perspectivă nefatalistă implică: optimism, speranță, potențial, deoarece scopul este unul bun: restaurare, devenire, transformare, sănătate, succes, prosperitate, impact; mai mult, implică și siguranța ajutorului în realizare; pe lângă certitudini, conține și multe posibilități datorită factorului uman implicat. Astfel destinul nu este rigid ci dinamic; nu este doar o destinație la care ajungi sau nu, ci și o călătorie în cea mai bună companie, sau un dans liber, condus de un maestru supranatural, din dragoste pură și reciprocă.

Pentru fiecare dintre noi, destinul nu este o chestiune compromisă, ci o invitație deschisă la oportunitatea vieții, iar tu, fie ești deja în destinul tău, fie urmează să îi dai un răspuns... cu demnitate și responsabilitate. Indiferent de perspective, alegerile au consecințe în trecut, prezent și viitor...

Trecutul, prezentul și viitorul sunt fragmente din viață în funcție de cum ne raportăm la timp. Dacă el ar avea 3 fiice, acestea ar fi Ieri, Azi și Mâine. Fiecare din noi acordă o importanță mai mare uneia dintre ele. Mi-aș dori ca toți să ne concentrăm asupra celei numite Azi. De ce? Pentru că Ieri a plecat și acum a rămas doar o amintire. Frumoasă sau tristă. Ne-a lăsat doruri, regrete, înțelepciune și bucurii. Și trebuie să privim în urmă pentru a o revedea. Dar Azi este aici cu noi. Aceasta este singura pe care o putem îmbrățișa. Ea stă în fața noastră, ne privește și cerșește atenție. Cred că trebuie să îi dăm șansa să devină memorabilă. Iar când va pleca, precum Ieri, să lase și mai multă bucurie în viața noastră. Mâine stă la distanță de noi și o privim cu speranță, însă nu o putem atinge. În ochii ei strălucesc visele și idealurile noastre, dar ea este și nesiguranță. Doar Azi înseamnă certitudine.

Toate trei sunt deosebit de importante pentru noi. Ieri este un capitol din viața noastră pe care nu-l mai putem rescrie, dar e parte din noi și fără amintiri nu putem trăi. Azi este un capitol pe care îl putem scrie deosebit fiindcă Ieri ne-a învățat unde și cum am greșit. Mâine este un capitol care așteaptă să fie scris, însă nu ne poate da nimeni nicio garanție asupra sa. E bine să avem planuri, speranțe sau dorințe, însă nu trebuie să uităm de Azi. Trebuie doar să o luăm în brațe și să trăim cu intensitate. Dacă nu facem asta, e posibil ca Mâine să fie prea târziu. Timpul ne desparte, șansa ne unește.

„Omul nu este doar liber – omul este însăși libertatea. Acesta este miezul lui esențial, acesta este chiar sufletul lui. În momentul în care negi libertatea omului, i-ai refuzat cea mai prețioasă comoară a sa.“ OSHO

Toate la timpul lor. Dar oare când este timpul lor? De multe ori nu mai avem răbdare și riscăm. Ne aruncăm devreme pe drumuri pe care nu suntem încă pregătiți să le exploatăm. Dar o facem pentru că suntem nerăbdători în fața timpului. Pentru că vrem să grăbim bucuriile și satisfacțiile vieții știind că avem doar o singură viață. Și nu e deloc greșit să riști și să lupți pentru împlinire. Evident e vorba de un risc rațional și de a cântări cu atenție situația în care te afli. Mulți riscă fiind inconștienți de urmări și atunci situația este destul de tristă.

Consider că e mai bine să riști decât să rămâi un simplu spectator la trecerea timpului. Viața nu înseamnă să aștepti împlinirea. Ea nu va veni odată cu răsăritul soarelui. Va veni în timp prin efortul și lupta ta de a-ți construi un drum luminos. Merită să riscăm, dar trebuie să o facem cu mare atenție. Nu amânați, nu sperați că timpul ne așteaptă sau se înduplecă de noi.

Fiecare zi are aceeași durată, însă nu și aceeași intensitate. Depinde de noi cum atingem fiecare clipă ca ea să aibă o strălucire aparte. Să nu fie devreme, dar, mai cu seamă să nu fie târziu. Cântărește cu mare atenție clipele și înțelege care este valoarea lor. Scrie o poveste deosebită cu cerneala timpului și las-o să devină eternitate!

Prof. consilier școlar,
Mihaela Barbu

Perseverență și determinare

„ Menirea firească a școlii nu e să dea învățătură, ci să deștepte cultivând destoiniciile intelectuale în inima copilului, trebuința de a învăța toată viața. ”

Ioan Slavici

Nicoleta Ionela Strugari, eleva din clasa a XII-a A, sfioasă, modestă, cu mult bun simț și sete de învățătură, perseverentă și determinată, cu o lumină a chipului ce-i reflectă măreția sufletului, a descoperit, în spatele lacrimilor de tristețe sau bucurie, prin duritatea existenței sau bunătatea unei mângâieri, din pagini de literatură română sau universală, forța și convingerea că poate să ajungă acolo unde visurile se împlinesc. Prin munca susținută, prin seriozitate și dorința de a afla mai mult, de a atinge culmi cât mai înalte, participările ei la diverse olimpiade școlare s-au finalizat mereu cu rezultate optime.

Prin Locul III obținut la Etapa județeană a Olimpiadei de Limba și literatura română, Mențiunea de la Etapa județeană a Olimpiadei de Religie ortodoxă, dar mai ales, prin performanța de a se califica la Etapa națională a Olimpiadei Lectura ca Abilitate de Viață, Nicoleta Ionela Strugari a reprezentat cu cinste Liceul „Șt.O.Iosif” Rupea, așezându-i numele între cele mai bune din județ, iar personal, mi-a adus bucuria dascălului ce-și simte împlinită menirea.

Felicitări pentru reușitele și mult succes pe calea devenirii tale!

Prof. Minodora Mioara Oțetea

Lectura....plăsmuire a vieții

O carte nu este numai o carte...Câteva pagini între două coperti cartonate, colorate, cu un titlu, mai scurt, lung sau ce îți stârnește curiozitatea și un autor pe prima pagină. Nu! Categoric, o carte nu este doar o carte, file stropite cu cuvinte!

O carte este viață, emoție, sentiment, cunoaștere, Cuvânt. Cum spunea unul din personajele mele preferate, Max, din „Hoțul de cărți”, între limita dintre viață și moarte stă Cuvântul.

O carte este plăsmuire a vieții, a lumii în felurite gânduri, epoci, timpuri, este însăși trăirea trecută prin mintea unui om, creat și el din suflare de viață. Astfel, cum poate acel întreg născut din sute de foi, creație, sentiment, trăire, iubire să nu îți dea abilitatea, ca atunci când citești, să înțelegi viața? Oare nu viața, acest paradox, tocmai trăind-o, devine cel mai bun profesor al fiecăruia dintre noi, ce ne ajută să trecem la materia cu același nume?

Viața este un tumult de trăiri și experiențe, cu formă de cărămizi ce construiesc persoana fiecăruia dintre noi. Pe lângă multele trăiri ce mi-au fost date să le întâmpin, anul acesta, în ciuda a ceea ce a urmat, mi-a oferit șansa să am parte de una din cele mai frumoase experiențe ale mele: Olimpiada Lectură ca Abilitate de Viață. A fost o experiență deosebită, ce mi-a oferit șansa să realizez cât de importantă este în viața mea lectura, cât de mult mă ajută, cum îmi face mintea și imaginația să zboare și îmi oferă perspective și modele. Olimpiada a scos la iveală, poate menirea mea, iubirea mea pentru cărți și mi-a luminat viitorul, mi-a deschis un drum, am lucrat cu mine și cu puterea mea de a mă destinde atunci când am acel subiect deosebit în față, să dau ce e mai bun, dar mai ales m-a învățat ceva deosebit, câte taine ale cunoașterii pot zace într-o carte...

Nu voi uita niciodată sâmbăta aceea, acea zi frumoasă de 15 februarie 2020, care în ciuda marilor emoții ale examenului, aflându-mă la o etapă județeană, mi-a lăsat o urmă de bucurie, atâta lumină și speranță în suflet! Nu voi vorbi despre emoțiile care m-au copleșit la aflarea veștii că trebuia să merg la Etapa națională, despre fericirea care m-a cuprins, nădejdea, recunoștința și uimirea să știu că voi avea șansa să trec la o altă fază a acestei experiențe, de a-l descoperi pe „Marele Gatsby” și mai ales să realizez cât de mult m-a ajutat și avea să mă ajute această trăire în performanța mea, în puterea de a cuprinde cu mintea și sufletul, tainele acestei lumi ce se constituie dintr-un șir lung de trăiri și emoții. În schimb, aș vrea să vă spun mai puține despre mine și mai multe despre ceea ce am învățat de la acest profesor, îndrumător, prieten de nădejde: Lectura.

Eu cred că, în fiecare zi putem lua, într-un oarecare fel, contact cu minunea, prin simpla mișcare de a deschide o carte și de a ne cufunda în viața ce stă înaintea noastră, viață care surprinzător, e plăsmuită într-un obiect material, în dimensiuni atât de reduse, în formă de cuvinte.

Și totuși, cum stă între acele două limite ale copertii o lume întreagă? Viața stă înaintea fiecăruia și e gata să îi ofere povești din care să învețe, sentimente pe care să le trăiască alături de personaj, o lume pe care doar inima o poate vedea.

Oricum, lucrul ce mai important ce m-a învățat **Olimpiada Lectură ca Abilitate de Viață** este și va rămâne puterea de a realiza cât de norocoasă sunt să am darul de a învăța atâtea despre tot ceea ce mă înconjoară, de a simți și trăi în alte lumi, de a găsi modele de urmat, de a cunoaște oamenii, speranța, lumina, răspunsuri la întrebări, totul prin simpla mișcare de a deschide coperta unei cărți și a nu o închide, până când nu o întâlnești în final pe cealaltă. Și să mai rămână întrebarea, de ce este important citim? Nu știu ce e în sufletul unui om care nu citește, dar al meu ar fi mult mai trist și gol fără această superputere. Căci lectura este mai mult decât o simplă plăcere, este o abilitate de viață, un mod unic de a descoperi și cunoaște..

Și cum ar putea să fie altfel? O carte nu e numai o carte, este viață, însăși viața pe care ne zbatem să o înțelegem.

Strugari Nicoleta Ionela ,clasa a XII-a A

Analogie asupra vieții

„Ce este viața?”...Îmi pun adesea această întrebare, în speranța că voi găsi un răspuns pe măsura așteptărilor mele. Viața privită din perspective diferite, reprezintă un drum al dezvoltării etice și personale. Oare chiar așa va fi ? Trăirea vieții în lumina veșniciei face viața valoroasă. Pornind de la această premisă, am putea desprinde faptul că, viața a fost creată pentru ca omul să se cunoască pe sine și a se desăvârși în această călătorie pământească, sfârșitul acesteia reprezentând o continuare .

Mihai Eminescu, într-una din scrisorile adresate Veronicăi Micle, afirmă faptul că „fericirea nu poate exista într-o lume în care pururea invidia și răutatea domnesc”. Deci, din perspectiva omului de geniu, lumea este aceeași pentru toți, ce diferă însă, este lumea interioară a fiecăruia.

Viața este viață! Eu sunt în viață, tu ești în viață, însă ceea ce contează cu adevărat este ceea ce lași în urma ta, un lucru care poate stârni un zâmbet, care poate inspira o persoană sau cel puțin să-i atragă atenția într-un mod pozitiv .

Fericirea nu este un obiect, deci cu siguranță nu o vom găsi în viața obiectuală. Este un sentiment și ca atare trebuie căutată în lumea conceptelor. Analizând multitudinea de viziuni și perspective, încerc să clarific această dilemă. A fost și rămâne una dintre cele mai dificile întrebări la care oamenii au încercat să găsească un răspuns. În aparență, a răspunde la această întrebare pare un fapt banal.

Lucius Annaeus Seneca a fost un filosof stoic roman ce a avut o valoroasă activitate de intelectual creator, iar operele sale de tip epistolar au avut ca temă de bază înțelepciunea, care consta în a-și cultiva voința, de a-și găsi fericirea în virtute și nu în hazardul bogăției materiale.

Studiind problematica evidențiată de eul creator, am selectat câteva citate semnificative :

„Un om tare, când e lovit, își sporește puterea.”

„Fii îngăduitor, căci toți avem nevoie de iertare.”

„În mare parte, succesul stă în voința de a învinge.”

„Prefer să deranjez cu adevărul decât să fac pe plac cu lingușiri.”

Realizând o analogie între perspective, esența vieții devine foarte clară, focalizându-se asupra idealurilor de împlinire sufletească, fericire și virtute, omul este ființa în care necunoscutul respiră, criteriul tuturor realităților. Fiecare om este o întrebare pusă, din nou, spiritului Universului.

Porumb Maria Georgiana

Clasa a XI-a A

Rupea, mai 2020

Dragă jurnal,

Îți scriu după o lungă perioadă de timp în care s-au întâmplat multe lucruri (când spun multe, vreau să spun extrem de multe). Acest virus ne-a dat viața peste cap, cum noi nu ne închipuiam vreodată!

Viața noastră s-a schimbat la 180°, mai bine spus, radical. Ne-am trezit într-o lume ținută pe loc de un virus nevăzut ce a creat în toată lumea un război între viață și moarte. Covid 19 ne-a despărțit de cei dragi, interzicându-ne să îi mai vizităm. De fapt nu el ne-a interzis să îi mai vizităm, ci autoritățile care se luptă cu el.

Dacă pe vremea strămoșilor noștri țara se salva oamenii ducându-se în război, noi salvăm țara doar stând în casă. Ciudat lucru, nu? Acest virus ne-a luat de la familie până la prieteni, școală, profesori...tot. Acum singurul lucru pe care trebuie să îl facem, este să stăm în casă pentru a ne salva pe noi și familiile noastre.

Covid-19 a venit peste noi ca marea când vine peste nisip, iar nisipul peste care trece va fi ud, iar nisipul care va sta departe de mare, va fi uscat! Așa suntem și noi: cei care vor ieși afară vor fi infectați, iar cei care vor sta în casa, vor fi sănătoși! Mai trist e faptul că acest virus ucide, nu doar infectează. Faptul că trăiești cu teama de a nu muri cineva drag sau chiar un străin, te întristează.

E greu... E foarte greu, cum peste noapte viața noastră a început să se schimbe radical. Tot ce aveam, acum a dispărut. Tot ceea ce făceam, acum ne este interzis pentru binele nostru. Pe toți cei ce îi vedeam aproape zilnic, acum îi vedem pe micile ecrane ale smartphonului sau a unui desktop. Acest lucru doare foarte tare..!

Viața noastră normală s-a schimbat cu o viață on-line. Dacă până acum mergeam la școală, acum stăm în fața unui telefon câteva ore bune.

Aceasta perioadă are și părți bune: învățăm să fim mai buni, mai darnici, mai grijulii. Învățăm să ne prețuim familiile mai mult, dar și pe noi înșine. Învățăm să ajutăm mai mult. Ne descoperim talente, devenim mai creativi, citim mai mult.

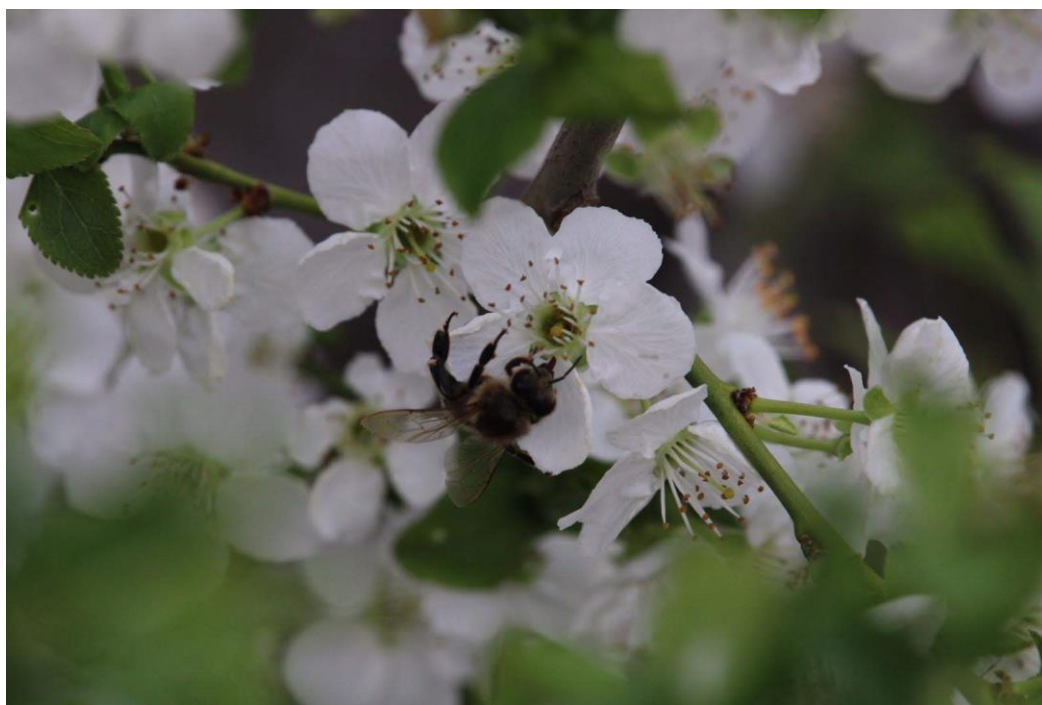
După nori apare soarele, după ploaie apare curcubeul, după plâns apare zâmbetul, după suferința apare bucuria. E mersul vieții. Așa trebuie să gândim cu toții. Cum ar fi dacă după această perioadă vom trăi cea mai frumoasă vară? Gândiți-vă! Tot răul spre bine. Toată

îngrijorarea spre liniște. Tot haosul spre libertate. Totul se întâmplă cu un motiv. Noi asta trebuie să înțelegem!

Eu cred ca acest lucru se întâmplă pentru a învăța să fim mai buni, să iubim mai mult, să respectăm mai mult și să apreciem mai mult! În perioada asta să fii pozitiv contează cel mai mult. Zâmbetul ne face mai pozitivi. Dacă zâmbim mai mult, viața ne va fi cu siguranță mai frumoasă .

Cu drag,

Balint Andrea din clasa a IX-a A.

Despre cum este să fii liber

Ce este de fapt LIBERTATEA? Este un lucru? O persoană? Sau să fie un sentiment, oare?

Dacă stăm să ne gândim puțin niciodată nu vom fi în totalitate liberi, da, vom fi liberi să trăim, liberi să iubim, să alegem sau călătorim, dar niciodată nu vom fi lipsiți de griji sau de probleme, iar asta este o piedică, după părerea mea, în a fi liberi cu adevărat. Du-te într-un loc pustiu, lipsit de oameni, du-te singur, să fii doar tu cu tine, trage aer în piept, scoate-l afară și tot așa. Pune-ți melodia preferată în căști, și dacă vrei să o cânti sau să o dansezi, fă-o. Cum ai numi asta? Eu aș numi-o libertate. Te-ai simți liber și te-ai desprinde de toate gândurile și grijile pe care le ai atunci, însă doar pentru un moment, căci după ce s-ar termina și te-ai întoarce la lumea reală, grijile ar reapărea. Așa va fi mereu, doar că noi, oamenii, suntem făcuți să ne obișnuim și probabil că asta facem de aceea nu ne dăm seama mereu de acest fapt.

Ar mai fi o întâmplare care te-ar face să te simți liber... Știi acel moment în care stai și îți bei cafeaua sau îți iei micul dejun și dintr-o dată te trezești într-o mașină spre o destinație necunoscută, iar apoi faci tot ce-ți trece prin cap, încât la un moment dat ajungi să fugi de poliție? Ei bine, eu îl știu, am avut șansa de a-l trăi pe propria piele, diferența e că destinația era cunoscută. Eram acasă, luam prânzul împreună cu prietena mea și mă gândeam cum ar fi fost să facem o plimbare ceva mai lungă, cam până la Brașov mai exact. Zis și făcut! Trei ore mai târziu eram într-o mașină cu muzica dată la maximum, îndreptându-ne spre Brașov. A fost una din acele zile pe care nu le voi uita atât de ușor, de fapt nu le voi uita deloc. Acolo ne-am gândit să ne uităm la un film, dar am constatat că nu aveam nimic de ronțait, așa că am plecat. Era destul de târziu pentru a găsi un magazin deschis așa că timp de o jumătate de oră am tot colindat prin oraș. Într-un final am găsit, dar aveam doar o mască, fiindcă prietena mea și-a uitat-o pe a ei acasă, iar din acest motiv în majoritatea timpului fugeam de poliție. Ne simțeam protagonistele unui film de acțiune!

Drumul nostru înapoi spre casă a fost unul agitat, dar plăcut. Începusem să vorbim tot felul de lucruri încât nu mai țineam cont de noțiunea timpului. Mă simțeam liberă și știam că puteam face orice în acele momente.

Aceste momente, aceste fapte nebunești pe care le facem uneori, ne rămân mereu în suflet, sunt ca un pansament care vindecă răni și te face să uiți de durere. Încep să cred că libertatea e viață, iar viața e libertate.

Voi ce credeți? Ce este libertatea pentru voi?

Carina Ungureanu, clasa a XII-a C

Libertatea e viață!

Pe o măsuță, în verandă, stă o călimară spartă. Cerneala s-a prelins pe o coală de hârtie pe care se mai zăresc doar cuvintele „**Libertatea... e viață**”. A trecut mult timp de atunci, că hârtia a îngălbenit și cerneala s-a uscat.

Probabil te întrebi: „dar unde e libertatea în zilele acestea pe care le-am ajuns? Unde e viața?”

Ei bine, dragul meu, omul se naște liber și totuși e veșnic încătușat. Dar vin și te întreb: cine-l încătușează? Nu oare chiar el însuși face asta? Nu oare chiar el își ridică ziduri și nu poduri spre libertate? Spre viață? Spre „a trăi”? Nu oare chiar el își sugrumă libertatea „omorându-și viața” în fiecare zi? Încearcă să simți fericirea unei păsări atunci când este eliberată din colivie. Noi, în schimb, trăim permanent într-o „colivie”, de aceea nu cunoaștem adevărata fericire, nu ne eliberăm. Încearcă să trăiești viața unui fluture, știind că ea durează o zi, numai o zi. Of, dar noi... Noi „murim” în fiecare zi cu gândul că „trăim mai încolo”, sufocându-ne libertatea și totodată viața. Încearcă să treci prin tine emoția omului, cu o secundă înainte de un accident crunt...

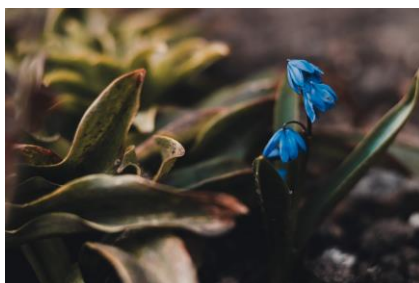
Lasă-te liber în fiecare zi! Trăiește fiecare zi! Dar să nu uităm faptul că libertatea nu este dreptul de a face ceea ce vrem, ci ceea ce se cuvine. În schimb ești liber să râzi, chiar de ți-e greu; ești liber să plângi, chiar de ți-e bine; ești liber să-ți spui părerea, în limita bunului simț; ești liber să admiri o floare, nu s-o și rupi, ești liber... liber să trăiești, dar frumos!

Până la urmă și libertatea are un „punct culminant”, căci nu există fericire fără libertate, dar nici libertate fără curaj. Nu lăsa nici teama să îți fure libertatea: teama de a nu râde, că faci zgomot; teama de a nu plânge, că vede lumea; teama de a pași în picioarele goale spre fericire; teama de a nu iubi, că mai apoi vei fi rănit; teama de ce va spune lumea. Abia în momentul în care dansezi în picioarele goale prin băltoace și ești fericit, chiar de ești arătat cu degetul, abia atunci ești liber, că asta înseamnă *libertate – să simți în fiecare celulă a ființei tale că trăiești!*

Deci ai ajuns și voi la concluzia că **libertatea e viață**?

Teodora Szelyes, clasa a X-a B

Sursa citatelor: „În umbra pașilor tăi” (roman) -Vitali Cipileaga

Sufletul unui adolescent liber!

Libertatea...în ce constă ea? Mă simțeam un adolescent liber să acționeze cum vrea, dar oare percepeam bine existența? Hmm...! Putem numi această perioadă ca fiind o libertate? Oare ajungem să simțim cu adevărat acest sentiment? Când? Acestea au fost întrebările pe care mi le adresam zilnic. Din fericire, aceste zile negre năpustite asupra omenirii au venit cu o lecție de viață și un răspuns pentru toate aceste întrebări.

Pe parcursul zilelor ce treceau, reușeam să îmi răspund la câte o întrebare. Totul a început în momentul în care am realizat că pierd oameni dragi sufletului meu. Sunt sigur că vă întrebați...de ce?

Simplu! Fiind un adolescent cu un trecut destul de dureros, am abordat o atitudine care lăsa de dorit. Neavând experiență destulă de a trece peste tot bulling-ul adresat la persoana mea, neavând cui să povestesc despre toate cele întâmplate, la finalul zilei ajungeam să am gânduri sinucigașe. Însă, de fiecare dată am reușit să mă prind de lumina de la capătul tunelului. În acest mod, am format un scut bazat pe aroganță și egoism. Chiar dacă știam că eu în interiorul meu nu sunt așa, am continuat pe acest drum, de teamă ca la finalul zilei să nu fiu rănit din nou.

Cum am reușit să-mi înving frica de oameni și să luminez viața mea după sclipirile sufletului ce se lupta din greu?...În momentul în care am realizat că fiecare dintre noi este unic și special într-un anume fel, mi-am spus STOP!, trebuie să te schimbi dacă nu vrei să-i pierzi pe toți din jurul tău. Din acel moment, am simțit o libertate și o ușurare enormă. Am început să-mi cer scuze de la cei pe care i-am rănit într-un mod sau altul. M-am acceptat așa cum sunt, cu bune, cu rele și am realizat că sunt UNIC, că sunt capabil de mai mult decât am arătat până acum sub masca fricii de suferință.

Nu mi-a fost ușor să fac această schimbare, însă nu o regret nici măcar o secundă. Scriu aceste rânduri negre pentru zile albe din perspectiva unui adolescent liber, mult mai responsabil și atent, care stă pe pragul de a trece granița spre maturitate.

Korodi Levente, clasa a XI-a A

Frânturi de triste gânduri...

Mă tot frământă gândul că voi rămâne singur toată viața și poate de aceea privesc des spre orizont... Poate de aceea mi-e atât de greu să îmi fac prieteni, spunând despre această lume că e un mediu prea ostil unde domnește veșnic răutatea și batjocura.

Ca adolescent, îmi place să citesc, să scriu povești despre diverși oameni, să creez personaje. Îmi place foarte mult să ascult muzică, deoarece mă motivează să creez din visurile mele o realitate, iar acest lucru este uimitor. Am fost captat de muzică încă de când aveam șapte ani, vârstă la care am început să ascult The Beatles și Queen, iar acest lucru pentru mine a însemnat mult.

Gândindu-mă la viitorul meu, ca orice adolescent aflat în imposibilitatea de a face din visul lui o realitate, mi-am dat seama că singurul lucru ce mă împiedică e libertatea celuiilalt. A celuiilalt care face alegeri în care eu sunt sau nu sunt ales, iar eu nu am de ales, decât singurătate...

Popa Gabriele Matei , clasa a IX-a A

Libertate...

După toată perioada asta cu izolarea și toate restricțiile, mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit să ies cu prietenii, să pot merge unde vreau eu fără declarații. În această perioadă asta am învățat, că libertatea este un lucru unic. Îmi doream să am libertatea de a face tot ce mi-am propus, să merg unde vreau, să-mi văd prietenii, să-mi fac amintiri. Înainte să apară virusul acesta, nu țineam cont de această libertate, îmi era indiferent dacă ieșeam afară, dacă mă vedeam cu prietenii sau dacă-mi vizitez bunicii. Dar acum, cu această perioadă, mi-am dat seama ce înseamnă, libertate, mi-am dat seama că trebuie să prețuiesc lucrurile și persoanele din jurul meu mai mult.

Sper să fim din nou liberi cât mai repede!

Andreea Bordușanu-clasa a XI-a C

Așteptări și realitate în anii de liceu

Anii de liceu sunt cei mai frumoși ani din perioada adolescenței. După absolvirea gimnaziului, fiecare elev are mari așteptări de la anii de liceu și este cu siguranță entuziasmat de noua schimbare din viața lui.

Pentru mine chiar a fost o schimbare majoră. Schimbându-mi-se mediul complet: școala, sala de clasă, profesorii, o parte din colegi, chiar și limba în care învățam. De ce am ales să-mi schimb chiar și limba maternă în care studiam? Simt că și limba română, care nu e limba mea maternă, poate fi pentru mine o modalitate de exteriorizare și împărtășire a unor sentimente și trăiri, la fel cum este și maghiara. Știam că probabil va fi greu să mă adaptez, dar în același timp eram și încântată de ce urma să se întâmple. Așadar, m-am pregătit pe cât se poate de bine moral.

Și astfel, am fost plăcut surprinsă în prima mea săptămână de bobocă, deoarece trebuie să recunosc că mă așteptam la ceva mai rău. Ne-am înțeles bine de la început cu ceilalți elevi din clasă, diriginta a fost mai mult decât înțelegătoare și drăguță cu noi, la fel și ceilalți profesori.

Urma un eveniment important din viața unui boboc, mai exact Balul Bobocilor. Acest lucru mă entuziasma, dar îmi provoca și frică. Pregătirile, emoțiile, probele, publicul numeros, distracția și din nou...emoțiile. Chiar mă bucur că am decis să particip sau mai degrabă mă bucur că au reușit să mă convingă să o fac, pentru că au avut dreptate. Amintirile chiar sunt cele mai unice premii!

Nu cred în faptul că sunt elevi populari sau mai puțin populari într-un liceu, de aceea un lucru pe care mi-l doream, a fost să mă împrietenesc cu cât mai mulți și să mă înțeleg bine cu toți, pe scurt să evit conflictele. În continuare susțin acest lucru, deoarece e minunat să cunoști oameni noi cu povești nespuse, dar în același timp am renunțat la ideea de a mă înțelege bine cu toată lumea, pentru că am înțeles, că oricât aș încerca, niciodată nu voi reuși să îi mulțumesc pe toți. Nu o să mă placă cu toții mereu și nici nu trebuie să o facă, de fapt. Fiecare om este liber să își exprime opinia personală. Până la urmă „fă ceea ce simți în inima ta că este corect, căci vei fi oricum criticat”.(Eleanor Roosevelt).

Consider că, în anii de liceu au loc cele mai multe schimbări. Ne dăm seama ce dorim cu adevărat și ne dezvoltăm personal, ne cunoaștem pe noi înșine. De asemenea, trebuie să fim

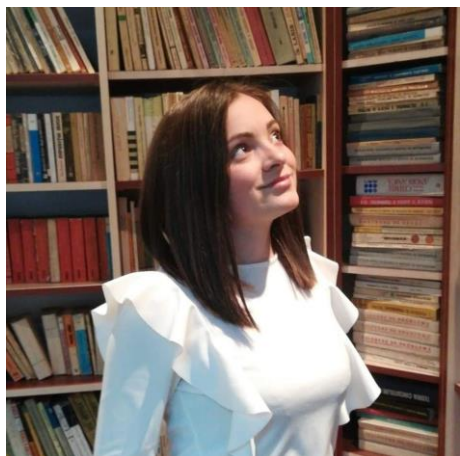
deschiși, pentru că oricând ne poate lovi ceva neașteptat și totodată trebuie să știm să ne adaptăm. Și, iată noua provocare! Școala virtuală și orele în fața unui ecran nu făceau parte din așteptările noastre, totuși s-au întâmplat. Într-adevăr eram destul de sătui de orele lungi, trezitul devreme, teste și așa mai departe, dar acum cred că ne-am dat seama cu toții că acum nu ne este bine, ci bine era atunci când purtam discuții matinale înainte de începerea orelor, când eram mirați că urma să dăm o lucrare (de care uitaserăm), când glumeam și râdeam împreună cu profesorii sau când ne planificam „evadarea” de la ultima oră.

Indiferent de cum se vor desfășura orele de curs, întâlnirile cu colegii și profesorii noștri, anii de liceu merită trăiți la maxim și fără regrete. Iar pentru noi, elevii dintr-a IX-a, povestea de-abia acum începe...

Beres Zsuzsa Henriett, Clasa a IX-a A

Rupea, o zi de iunie, 2020

Dragul meu liceu,

Când ți-am pășit pragul pentru prima dată, nu mă gândeam că o să ne despărțim așa... Este greu, nu-i așa? Ți-e dor de mine? Și mie de tine! Îmi este dor de colegi, de profesori, îmi este dor să râd cu ei, să mă hrănesc cu zâmbetele lor, să mă cert cu colega mea de bancă, să o văd pe dirii intrând pe ușă, spunându-ne să fim cuminiți și ascultători, chiar și să alerg dimineața la autobuz, pentru că m-am trezit târziu... Îmi este dor de bătăile inimii pe care le aveam când eram ascultată sau când dădeam un test, să minciunesc că mi-am uitat caietul acasă sau să fiu prinsă la copiat. Îmi este dor de toate aceste lucruri...

Visam la ziua festivității, când auzeam ultimul clopoțel și în șir, doi câte doi, pășeam spre tine, cu emoții, la ultima oră de dirigenție. O oră încărcată de iubire, trăiri intense, în care bătăile inimii deveneau mult mai puternice. Ultima oră în care eram elevi de liceu...

Încerc să trăiesc cu acest lucru, să zâmbesc și să mă hrănesc cu amintirile din toți acești ani. Nu am mai ajuns să gustăm esența finalului.. Nimeni nu s-a gândit că pe data de 11 martie 2020 a pășit pentru ultima dată sala de clasă, sau că s-a așezat pentru ultima dată în bancă, îmbrățișându-și colegul, zâmbind.. Am închis ușa clasei, lăsând atâtea amintiri, emoții, bucurii, lacrimi, trăiri..

De curând a fost ziua mea de naștere, pe 8 aprilie. Anul acesta, când am suflat în lumânări, mi-am dorit să fie totul bine și ca niciun adolescent să nu treacă prin ce am trecut noi, generația anului 2020 cu mască, mănuși și sentimente prăbușite, dar luptători în continuare.

Acest virus mi-a furat momente unice, ultimele mele momente de bucurie trăite în liceu, însă nu mi-a furat propriul bagaj. Bagajul care cuprinde mii de zâmbete, de amintiri, gânduri, momente, iubire.. Un bagaj cu și despre tine, dragul meu liceu. Acesta o să-l avem tot timpul cu noi și nimeni nu o să ni-l fure.

Pentru cei care au rămas să se bucure în continuare de aceste cadouri, pentru colegii noștri mai mici, le pot spune doar să se îmbrace în iubire și zâmbete, să viseze cel mai frumos și să-și îndeplinească idealurile! Pentru voi nu este târziu, adăugați cât mai multe în sticluța voastră cu parfumul anilor de liceu.

Îți mulțumesc liceule, ești magic! Mi-ai făcut viața mai frumoasă, mi-ai dăruit cei mai frumoși 4 ani! Mulțumesc pentru fiecare clipă, indiferent cum a fost ea, pentru că m-ai ajutat să mă dezvolt, să mă cunosc, să fac din imposibil posibil, să ridic capul și să fiu puternică! Mi-ai oferit cele mai frumoase cadouri ale adolescenței : iubire, timp, momente unice, zâmbete, un sac plin de cunoștințe. M-ai ajutat să-mi formez aripile, îți promit să zbor cât de mult pot și să nu te dezamăgesc! Îți promit că la întâlnirea de 10 ani voi veni cu același zâmbet larg cu care am pășit prima dată, cu aceeași iubire cu care am plecat și cu aceeași recunoștință pentru darurile oferite!

Cu iubire,

Deni, copilul din clasa a XII-a A, rândul de la geam

Anii mei de liceu

Luca Georgiana Alexandra, clasa a XII-a A

Într-o lume îngropată în zgomot și pedeapsă,
Inima mea pulsează-n taină și rămâne frumoasă!
În apusul veșniciei, tăcut, respiră o iubire,
Iar eu îmi mai doresc să am un vis de fericire.
Îmi ascult sufletul cum cântă, pierdut prin mii de sunete,
El se rezumă la un vers, dar vrea să îl repete,
Căci mai privește-odată-n urmă și simte nostalgie,
C-au devenit anii-amintiri și nu o să mai fie...
Îmi amintesc, la început, părea că timpul are timp,
Și am privit orbește viața, și fără să o simt.
M-am mai uitat o clipă-n urmă și când am vrut să fiu,
Am realizat cu tristețe că era prea târziu...
Nu voi mai păși-n liceu, cu zâmbetul pe buze,
Când voi fi tristă, colegii nu vor putea să mă amuze,
Îmbrățișările vor plânge, căci nu vor fi împărtășite,
Cu cei care mi-au fost familie, persoane potrivite...
Când voi semna profesia vieții mele,
Îmi va fi foarte dor să cer un pix din clasă
Și voi zâmbi, căci în momente grele,
Ne-am iubit locul în care ne simțeam *acasă* !
De mâine sau poate chiar de azi, voi fi pierdută-n zare
Și-mi vor lipsii colegi, profesori, îmi vor lipsii pedepse,
Căci am în față viitorul și-mi aparține lumea mare,
Dar nu-mi mai aparțin anii ce mi-au adus amintiri neșterse...
Am mai sperat să-avem o clipă suspendată de efemeritate,
Clipa noastră de-amintiri și gândul de finalitate,
Am mai sperat s-avem prilejul să ne vorbim doar din priviri,
Să dăruim liceului, în lacrimi, respect și mulțumiri!
Ne mai doream un ultim sunet al clopoțelului salvator,
Să fie totul pentru noi, și noi al tuturor,
S-o mai privim pe *mama* noastră cuminți și-ascultători
Și să-i dăruim speranța că vom fi nemuritori.
Inimile noastre în culori au devenit senine,
Când ne-a privit cu dragoste și-am înțeles că ne susține.
Atunci am început să creștem, și-acum când sfârșim,
Ne-am fi dorit să fim pe placul ei și să îi mulțumim!
Am petrecut cei mai frumoși ani, visând împreună,
Încet, am devenit uniți, punând mână pe mână,
Dar, astăzi, când aceste mâini vor trebui să se despartă,
Ne va fi greu, căci noi toți am fost precum o artă...
Alții ar cumpăra neînsemnate nimicuri, și inimi, și iubire,
Dar nouă, numai o secundă ne-ar aduce fericire,

Am opri timpul și ne-am îmbrățișa cu dor de timp,
Dar niciodată n-am uita cât de mult ne-am iubit!
S-au scurs cei mai frumoși ani, sub chipurile noastre,
Și dintre toate visele, am arunca unul în astre,
„ Să îmi mai văd colegii-odată, să ne mai zâmbim,
Căci timpul ne-a jucat o farsă și vrem să îl oprim! ”
Mă voi întoarce, peste ani, cu lacrimi în privire
Și-mi voi privi locul de somn , de copiat și secrete,
Și voi fi tristă, căci îmi voi aminti că nu i-am dat mulțumire
Pentru vise, prietenie, zâmbete și regrete!
Apoi voi păși prin liceu, dar mă voi simți prea rece,
Căci nu am înțeles când trebuia, că timpul repede trece..
Când am început să cred în frumos, a apărut ceața,
Căci timpul n-a mai așteptat, el și-a întors fața...
Îmi va fi dor de jocuri, sfaturi și năzbâtii mii,
Voi păși spre viitor, dar voi lăsa o parte din mine în trecut,
Dar e așa de greu să te vindeci, să-ți revii,
Când nu ai mai avut ocazia să -mbrățișezi familia-n care ai crescut!
Pentru că ieri a fost prea puțin și astăzi nu mai e deloc,
Simt cum regretele și amintirile își fac în sufletul meu loc.
Mi-e-așa de greu să cred că anii care s-au sfârșit, mereu
Au fost frumoșii și iubiții, anii mei de liceu!

Arta fotografiei împletită cu anii de liceu.

Liceul a fost poarta pasiunilor mele, prin care m-am regăsit începând cu clasa a IX-a. Pentru mine fotografia înseamnă totul: viitor, speranță, devotament și nu în ultimul rând profesionalism.

Ai mei colegi m-au construit moral pentru fiecare clipă în care nu știam ce urma în viața mea. Îmi aduc bine aminte momentul în care, Balul Bobocilor pe care noi trebuia să-l organizăm în clasa a XI-a, era cel mai important eveniment pe îl aveam în subconștient. Problematica și stresul legat de momentele pe care au trebuit să le fotografiez de la cap la coadă, m-au făcut să îmi schimb traiectoria în ceea ce privește viitorul meu și interesul meu profesional. La momentul respectiv, eram doar un băiat cu o cameră și un bliț împrumutat de la unchiul meu pentru acest bal. Din seara respectivă, totul s-a schimbat pentru mine. Adevărata „profesie” mi s-a arătat în față. De atunci, mi-am deschis o pagină pe internet despre echipa mea de fotbal preferată, în care făceam editări în Photoshop, pe care după le postam, iar pe tot parcursul anilor de liceu, am participat cu fotografiile mele, la diferite concursuri, expoziții și publicarea lor în revista liceului. De atunci, simbolistica evoluției mi s-a implementat în minte și mi-am dat seama de faptul că, dacă îmi doresc să ajung undeva cu adevărat, aveam nevoie de timp și de multă motivație. Motivația aceasta am cules-o de la profesori, prieteni, colegi și familie.

Nu am crezut că în doar doi ani, urma să îmi transform pasiunea într-un job. Am început să fac portrete, peisaje și fotografii la evenimente pline de emoții și fericire în capitala Ardealului, Cluj-Napoca sau să fac poze simple unor prieteni. Toate acestea m-au ajutat să colaborez cu un mare magazin de specialitate din România, și chiar cu Canon, participând la workshopuri! Mi s-a părut că totul s-a petrecut într-o secundă! M-am trezit cu o decizie pe care nu am s-o uit niciodată. Sunt convins că fotografia îmi este viitorul, arta aceasta mă reprezintă, și am să încerc a-mi duce numele acolo unde alții nici nu se gândesc!

Așadar, liceul de sub poalele cetății, pe care îl voi avea în suflet mereu, mi-a lăsat o amprentă semnificativă spre înțelegerea, cu adevărat specială, conturată în inima mea, el reprezentând sursa mea de maturitate și cunoaștere pe toate planurile din viața mea.

Dragi profesori și colegi, vă mulțumesc din tot sufletul pentru toate amintirile pe care le-am regăsit în aceste ultime și dificile momente, greu de conceput. Vă iubesc!

Borcoman Dinu, clasa a XII-a A.

Unde se termină norii

Luca Georgiana Alexandra, clasa a XII-a A

Departe de zare, unde marea îmbrățișează cerul,
Spre infinit unde galaxia este curierul
Care livrează ploi de stele și sclipiri de priviri,
În sufletul universului scăldat în mii de povestiri,
Acolo, undeva, ținând palmele deschise,
Îngerii stelelor mi-au dăruit tăcerile scrise.
Dintre toate-apusurile serii și răsărituri senine,
Au căutat o comoară și te-au găsit pe tine!
Tu, suflet construit din infernul prețuirii,
Reperul sufletului meu spre zorii fericirii,
Mai lasă-mi o picătură din oceanul tău de vise,
Și-arată-mi valurile curcubeelor, marchează-mi paradise!
În lumea mea, pură și simplă, pictează culori,
Căci glasul tău îmi e deja sunet de viori.
Adună-ți toate gândurile serii în strălucirea astrelor,
Iar eu voi înconjura pământul în eternitatea clipelor.
Dacă- mi se vor rătăci cuvintele printre fiori de trăire,
Să-mi ierți păcatele aruncate într-o speranță de iubire,
Ascultă-mi promisiunile eterne, rostite cu glas tremurând,
Căci te voi mai iubi o clipă, dacă mă-ascuți plângând!
Zâmbetul meu și-un vis cioplit în piatră
Vor birui în fața ta ca o nevinovăție demonstrată,
Și-ți voi așterne stele -n palme și soare în priviri,
Dacă-mi dai ocazia să-ți explic tot ceea ce-mi inspire!
Îți voi fi fulger de credință și ogindiri de lumină,
Traversând lumea cu gândul că-mi ești noapte senină
Și în același rând de explicații, voi mai adăuga
Că ești tot și dincolo de nicăieri îmi dai putere de-a crea

Un infinit de armonii ce se-ascund în sufletul „nebunilor”

Și tot atâtea nebunii în melodia versurilor,

Dar dac-aș putea vreodată să sfidez scriitorii,

Ți-aș spune că iubirea mea începe unde se termină norii!

Liceu, zbor spre infinit...

Anii de liceu... cea mai frumoasă perioadă pe care un om o poate trăi, cele mai strânse prietenii, cele mai dulci glume făcute de pe băncile școlii, cele mai emoționante momente, cel mai bun loc în care să îți crească aripi pentru zborul către succes, cele mai dedicate suflete cu chip de profesor... cele mai....cele. Aici... totul e la superlativ.

Iar când ești clasa a XII a, cu un pas spre destinația finală, în așteptarea absolvirii, imaginându-te cu roba atârând și atingând podeaua casei tale celei de patru ani, lucrurile devin și mai înalte, atingând sentimentul

copleșitor de despărțire.

Parcă ne vedeam trecând prin tunelul de garoafe roșii ca focul inimii aprinse în noi de intensitatea momentului, tunel ridicat de colegii noștri mai mici, ce ne-ar zâmbi, fără să știe însă ce zbucium e în sufletul nostru. Mă vedeam îndreptându-mă să îmi iau diploma din mâinile dirigintei, să o îmbrățișez pentru tot ce a făcut pentru noi, mă vedeam privind-mi în ochii toți profesorii și rămânând fără cuvinte. Cum aș putea să le mulțumesc că am ajuns ceea ce sunt astăzi datorită lor? Pot oare cuvintele s-o spună? Pot oare eu să le spun vreodată cât respect și iubire le port? Mi-aș fi luat toți colegii în brațe și nu m-aș fi oprit din plâns. M-aș fi pierdut în îmbrățișarea lor, a oamenilor alături de care m-am distrat făcând năzbâtii în pauze sau când încercam în ore să nu izbucnim în râs... Sau pe umărul cărora am plâns când viața nu mi-a fost cea mai fericită... Aș vrea să am o singură clipă pe care să o opresc cu aceeași dorință ca și Faust, o clipă în care să vad aieva toate acestea, în aceeași strălucire a soarelui de mai să vad iar holurile liceului, să aud în surdină „Gaudeamus igitur”, să îmi vad iar clasa pentru un moment, o clipă să-mi îmbrățișez toate amintirile, o clipă....

Dar clipa aceea am avut-o fără să știu măcar, ultima clipă în care mi-am văzut liceul, în care am fost elevă. Însă, mi-am promis să nu scriu despre ce nu o să am, despre ce e trist și azi ne înconjoară pe toți, și chiar dacă inima îmi plânge cu fiecare cuvânt pe care îl aștern pe foaie, cu umilele mele cuvinte, aș vrea să mulțumesc pentru fiecare clipă petrecută între pereții parcă vii de amintirile atâtor generații, ale liceului meu drag.

Când ne gândim la ultima zi de școală, fiecare dintre noi ar vedea acea frumoasă zi în care ne vom îmbrăca în haina fericirii, în care vom fi doar un zâmbet, în care florile și muzica, lacrimile și îmbrățișările ne înconjoară. Pentru mine a fost diferit...Cu o zi înainte să împlinesc optsprezece ani, într-o zi de marți, 10 martie, am ieșit ca de obicei pe poarta liceului fără să știu ca este pentru ultima oară în existența mea de liceancă. Dar până în acea zi, nu ne-au fost date sute de amintiri să le trăim?

Nu o să uit niciodată prima zi de școală, prima zi în care am intrat pe porțile liceului, am privit zidurile galbene și mă simțeam ca un copil pierdut în mulțimea de oameni, până când doamna dirigintă ne-a strâns în jurul său zâmbind, ca mai apoi, draga noastră clasă roz să ne aștepte cu câte un boboc din hârtie pe bancă, pe care îl am și azi cu urmele acelei amintiri pe care încă o pot atinge. Apoi soarta ne-a mutat în clasa de fizică, unde de fapt a început povestea noastră. Ne-am cunoscut încet-încet, mai apoi, ca o clasă de artiști am început să dăm concerte în pauze: Dani la pian, Silvia prezentă cu chitara, restul un cor întreg de veselie și diversitate. Și azi țin minte iarna din clasa a IX-a, când am construit cu toții șemineul nostru din cutii, iar mai apoi primăvara care le-a prins în curtea școlii, bucurându-ne în pauze de soarele de aprilie. Iunie, prima oară ghizi de „Ziua porților deschise”, prima dată când am urcat cu toții pe scenă să cântăm „Punctul pe I” primul meu articol în revista școlii... Îmi curg lacrimile pe foaie știind că acesta este ultimul. Apoi a urmat clasa a X a, în care viața mi-a arătat că trebuie să te ridici și să cauți să mergi mai departe. Nu pot să uit vreodată sceneta de la Zilele Liceului, în care eu și Deni am făcut pereche și am încercat să aducem zâmbete sau cum am cântat și am întreținut ritmul cu paharele pe aceeași scenă. Iar apoi a urmat clasa a XI-a... pot spune anul meu de glorie. Cu toții avem în viață momente de revelație, al meu a fost atunci. Prima ediție a Festivalului de poezie, cu secțiunea ce purta numele îngerului meu, prima dată când am cântat la vioară în public, alături de Silvia și Ciprian, primele mele poezii, Balul Bobocilor pe care și clasa noastră a avut ocazia să-l organizeze, ca mai apoi să

ia ființă „Suflet de chitară”, grupul nostru folk în care să ne cântăm visele și zbuciumul de liceeni. Odată cu iarna au urmat și Olimpiada de Limba și Literatură română și cea de Religie la care am avut ocazia să particip, etapele locală și județeană, experiențe ce mi-au schimbat definitiv viața și care m-au ajutat să îmi descopăr menirea, și mai ales să am ocazia unei întâlniri atât speciale, cu o persoană minunată în menirea ei de profesor excepțional, de care țin minte că auzisem de la sora mea, fostă elevă și ea, știind că dă viață pieselor de teatru alături de elevii săi la evenimentele liceului. N-am să uit de asemenea, niciodată, zâmbetul doamnei Ralu când mergeam să împrumut cărți și am întrebat de nenumărate ori de „Război și pace” de Tolstoi, ca la finalul anului să o primesc ca premiu, în ultima zi de școală. Iar mai apoi, după o vară plină, a venit mult așteptata clasa a XII-a pe care aș da-o de la început să îmi mai văd colegii râzând la orele de istorie, stând cuminți în bănci și ascultând. Aș da-o de la început, dar nu ca să schimb ceva, ci ca să re trăiesc fiecare moment. Să re trăiesc iar emoția Festivalului de poezie, să plâng iar de fericire știind că am trecut la faza națională a „Olimpiadei Literatură ca abilitate de viață”, chiar dacă n-o să mai am șansa să trec prin această experiență. Vreau doar să trăiesc iar clasa a XII-a, în banca mea, a doua de pe rândul din mijloc, înconjurată de pereții săi și de literele din

spatele clasei pe care le combinam și făceam glume „cu stil”. Vreau iar să fug de pe holuri înapoi în clasă înainte să intre profesorul, vreau doar o clipă să mai pot mulțumi...

Vă mulțumesc, colegii mei dragi, că mi-ați făcut acești patru ani de neuitat, mulțumesc pentru fiecare clipă pe care am petrecut-o împreună și pe care nu am prețuit-o până când nu am pierdut-o! Vă mulțumesc, Domnișoara Dirigintă, pentru tot ce ați făcut pentru mine, pentru tot sprijinul! Vă mulțumesc, Dragi profesori, pentru fiecare oră pe care nu o voi uita, pentru că mi-ați îndrumat și mi-ați condus zborul către succes!

Atâtea amintiri cu atâția oameni minunați au făcut liceul să fie un loc în care m-am simțit acasă...În sufletul meu va dăinui pe veci imaginea celor mai frumoși ani din viața mea, voi iubi fiecare amintire. Liceul mi-a îndrumat pașii, m-a făcut să fiu ceea ce sunt azi, și chiar dacă nu mai am șansa să trec prin arcada de flori roșii, în acorduri de cântece, am trecut prin cea a amintirilor ce împodobesc mai frumos ca orice floare, sufletul unui absolvent.

Anii aceștia rămân cei mai frumoși din viața mea și îmi pare că nu sunt în măsură să pot reda în cuvinte toată recunoștința pe care o port în suflet. Anii de liceu.. în care totul a fost la superlativ, în care amintirile cu brațele nu pot să le cuprind... voi mi-ați dat aripi să zbor spre infinit...

Strugari Nicoleta,clasa a XII-a A

Anii de liceu, dulci ecouri ale sufletului...

Splendizii ani, care nu credeam că se vor termina pe neașteptate și atât de repede, ca și când un pom uriaș, înfrunzit și plin de roade, s-a schimbat peste noapte, într-unul mic și împânzit de dorurile elevilor, sunt unicii noștri ani de liceu... Dar cum noi nu putem fi asemănați unor plante, suntem nevoiți să ne schimbăm perspectivele și să le adaptăm zilelor pe care le trăim în prezent. Noi, oamenii, plini de visuri și dorințe măiestre, ne dorim să atingem apogeul trăirilor noastre, realizându-ne cu ajutorul forțelor proprii. Ambiția ne îndrumă să fim oamenii pe care vrem să îi vedem în viitorul apropiat, cei care vor schimba lumea în bine, învățând din greșelile predecesorilor lor.

Cine s-ar fi gândit că noi, cei din generația 2016-2020, vom trăi aceste momente în case, fără să ne vedem prietenii și colegii dragi, care ne-au făcut acești ani, din păcate incompleți, să fie mai frumoși? Nimeni nu și-ar fi imaginat o asemenea viață, și poate, din cauză că totul s-a întâmplat într-un ritm alert, de neoprit, este trist ceea ce se întâmplă. Dar nu trebuie să ne lăsăm descurajați de aceste împrejurări. Visurile noastre nu au voie să se oprească acum. Ele trebuie să continue indiferent de obstacolele pe care le vom întâlni în calea noastră. Scopul nostru este să ne depășim limitele, să devenim mai puternici și optimiști, ajutându-i pe cei din jur să facă același lucru.

De-a lungul acestor ani ne-am format personalitățile, devenind mai conștiincioși, mai progresivi și mai înțelepți, având puterea să deosebim oamenii prin faptele lor. Poate că am fost dezamăgiți, dar am iertat, asta dându-ne puterea necesară să culegem doar ceea ce ne-a făcut să ne simțim niște oameni împliniți, plini de speranță, înflorind de fiecare dată când am reușit să învățăm ceva din sacul experiențelor. Ne-am dat seama că dificultățile apar chiar și în situațiile minore, fără să ne fi gândit că totul se putea dărâma într-o clipă. Multe lucruri au trecut neobservate, iar altele ne-au marcat conștiința, dar fără să ne afecteze, deoarece am învățat că toate piedicile apărute pe neașteptate, vor fi înlăturate doar prin voința noastră.

Am pășit cu emoții pe coridoarele liceului, neștiind ce ne va aștepta. Nu cunoșteam pe aproape nimeni, ne era teamă să ne facem prieteni, poate că ne-a fost greu să ne acomodăm unii cu ceilalți, dar acum ne-am dori să dăm timpul înapoi, măcar pentru câteva momente și să ne amintim cu exactitate gândurile pe care le aveam atunci. În primele săptămâni, totul ni se părea ciudat și greu de conceput, mai ales profesorii pe care nu îi cunoșteam aproape deloc. Ne era frică de testele pe care trebuia să le dăm la matematică și mai ales la fizică, deoarece aceste materii nu erau deloc prietenoase cu noi. Bieții umaniști... Dar am rezistat și am început să ne redescoperim pasiunile ascunse, demult uitate sau poate nici măcar începute. Succesul a fost de partea noastră mereu, deoarece mulți dintre colegii noștri au fost premiați pentru meritele lor, dovedind că am

fost un colectiv unit și ingenios. A contat susținerea și implicarea profesorilor, dar mai ales ambiția cu care am reușit să înfruntăm tot ceea ce ne apărea în cale, ca niște adevărați partizani. Profesorii au fost adevărații noștri camarzi în luptele pe care le-am purtat cu noi înșine. Ce poate fi mai frumos, decât susținerea din partea cadrelor didactice? Ei au fost stâlpii noștri și inspirația de care am avut nevoie.

La sfârșitul acestui an școlar, am observat cât de repede a trecut timpul și cât de multe învățături am adunat de la profesori, de la colegi, de la prieteni și de la toți oamenii cu care am avut ocazia să ne întâlnim. Toți au făcut parte din formarea noastră și toți merită mulțumirile noastre, deoarece meritul lor este și meritul nostru. Cu toate că, totul s-a terminat brusc, mai există o lumină, undeva, la capătul tunelului, care ne va da speranța necesară să nu ne lăsăm dezamăgiți. Anul acesta a fost diferit, peste așteptările noastre, dar nimic nu ne poate dărâma, nici măcar acest virus care a pus stăpânire peste tot în lume. Contează că existăm și că sufletele noastre de copii nu ne vor face să renunțăm, rămânând aceeași tineri cu visuri și dorințe mărețe, care așteaptă să prindă aripi, pentru a se putea înălța spre idealul propus.

„Viața ta este un proces de învățare continuă. Nu poți să devii mai înțelept decât învățând în permanență.

Înțelepciunea nu poate fi cumpărată pe bani. Ea nu poate fi dobândită decât trăindu-ți viața.

De altfel, ea nu vine niciodată singură, ci este însoțită întodeauna de putere, de curaj, de cunoaștere și de o stare de pace din ce în ce mai profundă.” RHONDA BYRNE

Mihaly Stefania-Adriana, clasa a XII-a A

Am uitat să șterg lacrimile inimii

Luca Georgiana Alexandra, clasa a XII-a A

De clipe și de fantezii

Se-oprește clipa, pentr-o clipă, să ne ofere stele-n dar,

Să ne învețe că vom pierde zile eterne în zadar...

Alerg și am deasupra mea, un nor de dor și de uitare,

Mai păstrez speranța-n suflet și-mbrățișări în buzunare.

Nu-mi regăsesc identitatea pierdută-n valuri de tristeți,

Mă prăbușesc sub clar de lună și nopțiile-mi par dimineți,

Agăț de-o umbră de visare, ecoul visurilor noastre

Și rătăcesc în zâmbete ce-mi vin șoptite dinspre astre.

Oprește-te și-adună-ți marea de promisiuni și renunțare,

Alege-ți scut și vei uita că amintirea despre mine doare,

Aruncă tot în orizontul ce ne-a unit tulburător

Și lasă zilele senine să-ți fie gând ocrotitor!

Nu căuta în disperare, că am strivit iubirea noastră

Și nu vei mai vedea scânteii în privirea mea albastră,

Te-am ocolit în realitate și mi-a rămas puterea mie,

Să nu te uit, și-am folosit-o să te zidesc în poezie!

Trezind în cântece iubire, ne-am afundat în timp, și timpul,

Ne-a demonstrat că fericirea nu-ncepe când poți vedea chipul,

Iar când în suflete se nasc dorurile prea târzii,

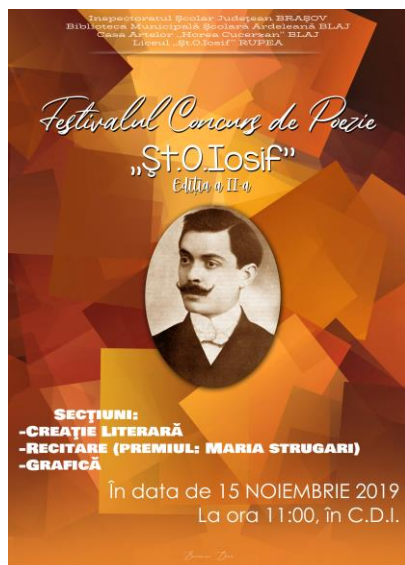
Noi rămânem doar cerșetori de clipe și de fantezii!

FESTIVALUL CONCURS DE POEZIE

„ȘT.O IOSIF”

La 60 de ani de la atribuirea numelui poetului,

Școlii Medii de la Rupea, astăzi Liceul *Ștefan Octavian Iosif*

În toamna acestui an școlar, în ziua de 15 noiembrie s-a desfășurat a doua ediție a **Festivalului Concurs de Poezie „Șt.O.Iosif”**, organizat de Liceul „Șt.O.Iosif” Rupea în colaborare cu Biblioteca Municipală Școlară Ardeleană și Centrul Cultural Unesco pentru Arte Horea Cucerzan- Blaj, încununat de Expoziția fotografică „Fotografie și poezie” prin reprezentanții coordonatori de proiect, doamna directoare Simona Frâncu, publicist Carmen Tăulea, Director Gheorghe Micu și Dir.adj. Florin Hetrea, responsabilă Catedrei de Limba și literatura română Minodora Oțetea și bibliotecar Raluca Borcoman.

Evenimentul cultural a avut ca scop îmbogățirea orizontului spiritual, printr-o manifestare sensibilă a celor patru arte absolute: poezia, muzica, dansul și grafica. Obiectivul principal l-a constituit antrenarea elevilor și a cadrelor didactice în activități care să valorifice și să dezvolte potențialul creativ și simțul estetic, prin exprimarea emoțiilor și a sentimentelor, în forme artistice.

Ediția din acest an, a fost cu atât mai specială, cu cât iată că s-a desfășurat în an omagial, la împlinirea a 60 de ani de la dezvelirea plăcii omagiale (12 aprilie 1959), ce a încununat eforturile unor cărturari, izvorâte din dorința de a da identitate acestei instituții școlare.

Referindu-se la acest moment istoric pentru liceul nostru, Lect. Univ. Dr. Ion Topolog Popescu, fost profesor de Limba și literatura română în această instituție între anii 1956- 1960, a

afirmat cu ocazia Jubileului „40 de ani sub Numele Poetului” că :„ *Liceul Șt.O.Iosif a devenit nucleul coagulant de instrucție și educație în jurul căruia a fost creat apoi, chiar de foștii elevi, deveniți ei înșiși profesori și directori sau cadre cu alte responsabilități, un modern complex școlar (...) Generații după generații au trecut prin instruirea de aici și, cu lumina pe față, se întorc și privesc edificiul școlar de la poalele cetății Rupea în peisajul de liliac și fânețuri. Totul se aude ca un fel de refren îngemănat cu versul lui Șt.O.Iosif: **Cântecul ce azi ți-l cânt,/ Când te-adorm în fapt de seară,/ Puiule, e-un cântec sfânt, vechi și simplu...**”*

Acest Festival, sub Numele Poetului ce a cântat plaiurile Cohalmului într-o sensibilitate melancolică, rămâne semnul cinstirii pe care o aducem și al identității noastre, în poezie existând cu siguranță o clipă nemișcată în eternitatea unui cuvânt, căci versurile cuprind întreaga inimă a cititorului, cernând prin sita propriei simțiri, tot frumosul unui gând, al unui sentiment și al unei idei .

Prof. Minodora Mioara Oțetea

Locul I. Secțiunea Creație

Eu nu mă vindec de iubire

Luca Georgiana, clasa a XII-a A

Când mă vor judeca din mers străinii,
Când tot ce simt îmi va fi amintire,
Când îmi veți pune voi în palmă rătăcire,
Să știți că nu mă vindec de iubire!

Eu nu dau drumul lacrimilor dulci,
Ce cad atunci când inima mi-e plină,
Căci doar plângând noaptea va fi senină
Și gândurile-mi strălucesc în rugi!

Nu scutur visele ce-mi tremură în suflet,
Nu-mi risipesc dorințele ce-așteaptă,
Nu-nlocuiesc iubirea mea curată
Cu vorbe aruncate într-un urlat!

Nu-mi schimb nici gândurile, nici ceea ce simt,
Nu cred în alții, căci nu vreau să mă mint!
Și dacă toată viața, dorul o să doară,
Dacă am îmbrățișarea, pot pierde orice comoară!

Nu vreau să știu vreodată cum simt ceilalți iubirea,
Nu vreau să facem schimb de planuri sau idei ,
Chiar dacă voi simți cum uneori privirea
Se va lupta să strângă doar stele și scânteii!

Nu voi renunța la fluturi și speranțe vii,
Nu vreau să treacă fără zâmbet nici măcar o zi.

Refuz să scriu despre-ntuneric, ca fiind ceva rău,
Când tot ce -mi imprimă noaptea-n suflet e un curcubeu!

Eu nu vreau să cred că trăiesc o singură viață...
Lăsați-mă și nu-mi aduceți realitatea-n față!
Și dacă visul mi se spulberă și o să plâng mereu,
Dați-mi voie să cred că e puțin bine, în orice rău!

Când voi iubi atât de mult că mă voi avânta
Spre drumuri noi sau spulberarea mă va înfrunta,
Când voi considera că o persoană este adorabilă,
Eu nu vă ascult părerea despre iubirea mea incurabilă!

Eu nu îmi las galaxia ce are irizări de infinit,
Nu vreau să cred în zodii și ghicitori străine.
Vreau să descopăr ce-i iubirea în nopțile senine
Și deduc din finaluri...povești fără sfârșit!

Nu încercați să mă opriți sau să îmi explicați
Că viața este doar un simplu joc de fericire!
Eu nu vă ascult, dar voi să mă ascultați
Când vă repet: eu nu mă vindec de iubire!

Locul II. Secțiunea Creație

Totul se face-n numele iubirii...

Bartoș Andreea, clasa a X-a B.

Totul se face-n numele iubirii...

Uite-un băiat grăbit în gară...

El își așteaptă a lui domnișoară

Cu un buchet de flori cam ofilit...

De dimineață, pentru ea le-a pregătit

Are emoții, o-ntâlnește pentru prima oară...

Uite-un bătrân își numără toți anii

Nu mai contează acum averea, bani,

Regretă că n-a iubit când a putut

Căci jumătatea lui demult l-a părăsit

Și-a rămas cu izul amintirii...

Totul se face-n numele iubirii...

Uite-o domniță gîngășă, fericită,

Ce își așteaptă de mult soțu-acasă

Plecat în lume să agonisească banii...

Trecut-au multe zile și săptămâni, și ani

I-a înșirat tot ce-i mai bun pe masă...

Uite-o fetiță ce desenează inimioare...

E-ndrăgostită pentru prima oară,

E visătoare, cu inima-n cer...

Se tot gîndește la al ei cavaler

Iubirea ei acum e primăvară...

Totul se face-n numele iubirii...

Uite-un bărbat alege flori

Îndrăgostit este, plin de flori

Iubește cu adevărat...

Și se gîndește la-nsurat,

Cu a lui har al fericirii

Uite-o femei singură în parc,

Privește-n depărtare larg,

Și lăcrimează ea de multe ori

Poate ca l-a pierdut, poate că-i-i dor

De omul vieții ei, de omul drag

Totul se face-n numele iubirii...

Uite-o pereche fericită, alergă

De mână, le este viața dragă...

Ei se privesc în ochi țintit

Și recunosc că niciodată n-au simțit

Așa iubire mare, mare...

Locul III. Secțiunea Creație

Curg lacrimi...

Ticușan Haynalka Zsofia, clasa a X-a A

Curg lacrimi de-a valma din univers
mor stelele pe rând nespovedite.
Moartea întruchipată-n înger pervers
ademenește lumea cu dulci ispite.

Curg lacrimi de-a valma din univers
mor stelele pe rând nespovedite.

Câteodată vreau să mă ascund în vers
între litere albastre fericite.

Curg lacrimi de-a valma din univers
mor stelele pe rând nespovedite.
Acele timpului nu se rotesc invers
să fiu iară copil pe negândite.

Curg lacrimi de-a valma din univers
mor stelele pe rând nespovedite.
Să fie jocul vieții doar un fapt divers
trăiri nevinovate de îngeri ocrotite.

BIENALA ALBASTRĂ,

Bienala Internațională de Arte vizuale, Braşov

Ediția I – Hronicon – 20 octombrie 2019 – 20 noiembrie 2019

Cu această ocazie, Nicoleta Strugari (clasa a XII-a A) și Antonela Purghel (clasa a X-a A), coordonate de prof. Mihaela Andreea Murariu-Suciu au participat la acest festival de artă cu două eseuri de artă de o calitate deosebită.

Nicoleta, prin lucrarea ei, „Tablou sufletului meu”, plecând de la pictura „Noapte înstelată” de Vincent Van Gogh, și-a descris viziunea interioară prin analogie cu imaginea satului liniștit, ghemuit în brațele nopții, legănat de stele și lună, ca-ntr-un basm de o rară și neprețuită acuratețe a trăirilor. Biserica leagănă visele copilăriei și oferă siguranță sufletului aflat într-o nostalgică stare de contemplație.

Antonela, prin eseul ei în punctul de plecare în lucrarea pictorului Jonh Branblitt, intitulată „Talent dincolo de simțuri”, explorează cu mult curaj și tenacitate povestea unui pictor american, care își pierde vederea, în urma unui atac de epilepsie. Pictorul folosește în tabourile sale culori calde, deschide ca roșu/roz, galben și își explorează cu mult curaj amintirile dintr-o viață de dinainte de orbire. Curajul pictorului este cel care înobilează speranța de a fi fericit într-o lume în care întunericul este transformat de lumina interioară a creatorului.

În condițiile delicate în care ne aflăm cu toții din luna martie, admirându-le perseverența cu care au știut să se mobilizeze în condiții extrem de speciale, Szofia Ticușan (clasa a X-a A), Adriana Langa (clasa a X-a A) și colega lor de clasă, Cătălina Sîrbu au participat la Ediția a VI-a a Concursului de dramaturgie pentru adolescenți NEW DRAMA. Coordonate de entuziasta profesoară Mihaela Andreea Murariu-Suciu, piesele lor de teatru, intitulate, în ordine „Piesă în piesă”, „Rămâi câteva motive-n plus” și „Față-n față” au demonstrat că și dramaticul poate fi un domeniu al creativității literare al adolescenților și că pot continua pe această cale, dacă își doresc cu adevărat să se manifeste creativ în sfera dramaturgiei. De altfel, „Juriul de părinți de adolescenți și Teatrul Excelsior îi felicită pe toți participanții care s-au înscris la concurs pentru curajul de a scrie o piesă de teatru și pentru varietatea temelor abordate, dorindu-le totodată să continue să își dezvolte abilitățile scrisului și să iubească teatrul, la fel de mult ca până acum.”, se menționează în comunicatul de presă din 26 mai 2020.

„Talent dincolo de simțuri”

John Bramblitt

Opera „*Talent dincolo de simțuri*” este opera unui american. John Bramblitt este un pictor american care și-a pierdut vederea în 2001 după o criză de epilepsie. Bărbatul a rămas atunci orb funcțional, ceea ce înseamnă că deși nu vede poate diferenția lumina de întuneric. În ciuda dizabilităților lui, a dezvoltat o nouă metodă de a picta prin folosirea vopselurilor cu textura

care-l ajută să „simtă” culorile. El a încercat să picteze din nou prin amintirea anumitor lucruri și detalii din timpul în care vedea.

În orice operă de artă există un mesaj ascuns pe care nu-l poți vedea la prima vedere, este vorba despre amprenta pe care și-o semnează creatorul în tablourile sale, iar după părerea mea John Bramblitt în tabloul „Talent dincolo de simțuri” mesajul și simbolul neobișnuite sunt umbrele negre din fundalul operei care semnifică întunericul în care trăiește el din 2001, faptul că n-a mai văzut lumina de atunci, doar a exprimat-o în simțuri prin operele sale. Aproape toate operele lui Bramblitt au o nuanță vie, caldă cu culori deschise, luminate roz/roșu, alb și galben, combinate într-un contrast impresionant, semnificând lumina.

O operă de artă îți exprimă trăirile creatorului, dar și răul împachetat în bine. „Talent dincolo de simțuri” este prima operă după pierderea vederii acestuia. Cel mai frumos sentiment pe care mi-l transmite această operă este speranța, speranța că poate așeza pe o hârtie lumina pe care el n-o mai poate vedea, speranța faptului că profesia lui nu s-a terminat odată cu vederea.

De fapt, această operă semnifică răul împachetat în bine, faptul că a trebuit să-și piardă vederea ca să-și poată găsi soția dorită și să trăiască momente fericite alături de primul lui copil. Opera aceasta exprimă curajul dobândit de care ai nevoie să nu renunți niciodată, oricât de imposibil par a fi lucrurile. Această operă, după părerea mea, exprimă frumusețea vieții care arată că orice capitol terminat din viața ta aduce altul nou, unul chiar mai frumos, pentru că după orice furtună iese și soarele.

M-au trecut multe sentimente privind această operă, sentimente triste, dar și frumoase iar unul dintre multele sentimente pe care mi le-a trezit este speranța. După părerea mea, părțile

întunecate din tablou mai semnifică și faptul că el a fost rupt de realitate după cele întâmplate și nu mai avea în ce să se refugieze.

Imaginea cu doi oameni care se plimbă liniștiți în ploaie demonstrează că poți fi capabil să vezi în fiecare rău un bine, poți fi fericit și într-o lume întunecată dacă tu îți închipui lumina. Pomi colorați în nuanțe de maro și roșu arată anotimpul toamnei. Ploaia mai poate semnifica și lacrimile din adâncul său, după toată suferința și pierderea trăită exprimată printr-un lucru frumos. Noaptea, aleea și luminile semnifică atmosfera plăcută din adâncul lui după venirea alesei lui.

Progresul și rațiunea sunt două cuvinte frumoase care pot să construiască imaginea unei lumi, a unei tipologii pe care am vrea să o facem reală, acesta încearcă să ne transmită și el prin operele sale. El vrea să arate prin creațiile sale că pictează pentru că e felul lui de a trăi, este echilibrul lui, justificarea lui că există. Arată faptul că perioada în care trăiește el este cel mai important moment din lume, că arta timpului lui este cea mai importantă artă, că arta dinaintea acestui moment nu are o contribuție imediată asupra esteticii lui. El vrea să exprime că pentru el este o artă, ceea ce are o legătură imediată cu viața lui de zi cu zi. O artă începe pornind de la lucruri mărunte și este cea mai sinceră expresie a vieții reale, a stărilor noastre concrete și a vieții lui pe care o trăiește și o exprimă în creațiile sale.

El simte arta în tablourile sale ca pe o recunoaștere a vieții lui, ca pe un dialog impropriu și o sociabilitate aparte, ca pe o acceptare, o înțelegere a celor din jurul nostru. Eu consider că John Bramblitt este un adevărat artist pentru că: pictează o lucrare care mi se pare că spune ceva despre viața mea, oscilează între realitate și ficțiune și este un artist care își exprimă personalitatea sa printr-un mijloc care poate fi o artă figurativă sau creativă.

Antonela Purghel (clasa a X-a A)

Tabloul sufletului meu

Noapte înstelată Vincent Van Gogh

Fiind una dintre cele mai cunoscute opere de artă ale lumii, „Noapte înstelată”, tabloul pictorului olandez, postimpresionist, Vincent Van Gogh mi-a apărut în cale întâmplător, acum ceva timp și, oprindu-mi privirea în fața lui, am rămas uimită. Nu știu de ce.

Ce simt când îl privesc? Un amalgam de sentimente. Privindu-l, în sufletul meu pătrunde o liniște, o nostalgie, pătrunde dorul sfâșietor a ceva ce am avut de mult și, în același timp, mă face să mă simt acasă.

Profundimea și frumusețea stelelor mari și luminoase, fundalul nopții albastre și învolburate, satul ascuns între dealuri și chiparoșii negrii, misterioși, ce tind să atingă cerul au trezit în sufletul meu o liniște, o emoție atât de puternică, o fericire plină de nostalgie ce a lăsat pentru veșnicie în inima mea atingerile line de penel a acestui tablou.

Peisajul nocturn îmi șoptește în suflet parcă notele unui pian ce cântă cu blândețe o nocturnă a lui Chopin și mă face să pătrund în noapte și să re trăiesc amintiri, dar și să-i simt durerea pictorului.

Privind satul mic de la poalele dealurilor, casele cu ferestre aurii, cu făcliile aprinse, când privesc biserica ce își înalță vârful către cer mă simt acasă, în siguranță. Parcă respir aerul de vară din nopțile petrecute afară, hoinărind cu prietenii copilăriei mele pe dealurile ce îmbrățișează satul meu natal, comoara mea. Simt din nou asfaltul rece pe care ne așezam nepăsători, în liniște privind stelele, pierzându-ne în frumusețea lor, ele fiind pentru noi medicament, liniștea lor, misterul lor presărând vindecare pentru năzuințele și dorurile noastre. Simt din nou inocența, virtutea prieteniei. Revăd chipurile dragi ale prietenilor mei, resimt căldura copilăriei.

Mă apasă nostalgia. Turla bisericii, care pare că străpunge cerul, mă duce înapoi într-o noapte de aprilie să ascult Liturgia în mica biserică din satul meu, în Sfânta noapte a Învierii, să simt din nou mirosul de tămâie și împlinirea luminii sacre, să simt că sunt aproape de divinitate.

Cele unsprezece stele, abordate original de către pictor, purtând fiecare câte o aureolă de lumină subliniindu-le noblețea, devin un punct central al tabloului, nefiind un simplu element de decor. Stele, cât și semiluna ce strălucește asemeni planetei Venus, răscolesc în mine întrebări și năzuințe. Alături de cerul nopții învolburate, imaginea constelației îmi trădează întrebările ce se ascund în mintea și sufletul meu. Stelele trezesc în mine dorința de a atinge absolutul, de a cunoaște misterul cosmogonic pe care îl ascund și care e de nepătruns pentru ochiul nostru. Ce se ascunde dincolo de stele? Care e sensul și mai mult, există oare el? Valurile create de cer și intensitatea luminii stelelor îmi transmit dorința de a cunoaște și descoperi misterul sufletului și a infinitului, atât de coplesitor în imensitatea și ambiguitatea sa.

Dar, după stele, cel mai interesant punct al tabloului este pata neagră ce urcă până la stele, ce se înalță și pare a fi un ghem de chiparoși distorsionați, forma lor lăsând libertate de interpretare a acestui mister de culoare neagră. Pentru mine ei reprezintă golul sufletesc, neîmplinirea, misterul sau chiar imposibilitatea de a atinge desăvârșirea.

În imaginea ideatică nocturnă ce pare completă, apar acești chiparoși negri și enigmatici ce în viziunea mea relevă însuși omul și condiția sa. Într-un univers imens și misterios, ce pare într-o perfectă ordine prestabilită, apare omul, ce asemeni chiparoșilor tinde să ajungă la cer, să înțeleagă, să se înțeleagă și chiar să atingă perfecțiunea. Însă pentru om desăvârșirea, perfecțiunea este incertă și stă sub semnul imposibilității. Tocmai lupta aceasta spre un ideal de neatins îl mântuiește și îi oferă o identitate în final, omul completând cu viață frumusețea universului rece, asemeni înălțătorilor copaci ce completează frumusețea tabloului, alături de stele, cer și cătunul dintre dealuri formând un întreg, o incontestabilă capodoperă.

Alături de familiaritate, de dorul copilăriei și a prieteniei, de adorația pentru univers și stele, tabloul ca întreg, ca tot, imaginea impresionantă mă face cel mai mult să simt iubirea și nostalgia ei.

Trezește în mine amintirea unei nopți ideale de vară, la adăpostul unui sat, privind mirajul unor ochi căprui veșnic adorați, când sufletul meu a tresărit de atâta fericire, când inima mea a simțit ce este cu adevărat iubirea. Tabloul acesta îmi trezește fulgerătoare amintirea fericirii mele incontestabile, ce a numărat clipe, iar privindu-l mereu dorul se completează cu împlinirea și regăsirea și realizez că dincolo de o imagine, de o pânză pictată, acest tablou e sentiment, amintire și fericire.

Dacă privești cu sufletul, descoperi mai multe decât crezi, iar eu simt că am privit acest tablou cu ochii inimii și am descoperit puțin din mine prin prisma viziunii nocturne minunate a lui Van Gogh.

Iubesc acest tablou pentru că mă descrie, îmi povestește amintirile, îmi șoptește gândurile, îmi mângâie durerile. E tabloul ce-mi relevă sufletul, e tabloul sufletului meu. Spun asta pentru că simt și știu că prin „Noapte înstelată” mă identific, mă descopăr ... visez.

Nicoleta Strugari, clasa a XII-a A.

CE LIBERI AM FI...

Gen: scenetă de teatru

Titlu: *Ce liberi am fi...*

Regizor: Răzvan-Marian Moroianu - X B

Scenarist: Andreea-Maria Bartos - X B

Producător: Teodora-Marcela Szélyes - X B

Surse: poezii - Andreea-Maria Bartos

-Flick- domnul rimă

Personaje: Nicky (**N**), Ricky (**R**), Dicky (**D**)

Actiunea se petrece:

- la bloc, pe balcoane
- în perioada stării de urgență cauzată de pandemie

(Nicky citește „ziarul de dimineață” pe balconul său. Vecinul de palier, Dicky, citește o carte pe balconul său. Ricky, supărat, iese și el pe balcon, un etaj mai sus, citind niște versuri de pe ecranul telefonului.)

R: Înger, îngerăşul meu

Oare ce să mai cred eu?!

Ce-o fi după 15 mai?

Că am capul evantai!

Că despre momentu-acela

Iohannis, Orban sau Vela

Au tot spun ba hăis, ba cea,

E haos în mintea mea!

Se bat cap în cap citate

Si măsuri amestecate,

De până pe 15, deci,

Iese un așa ghiveci:

Tre' să mergi în drumeție

Cu-animal de companie”

(*Ridicând capul din ecranul telefonului, spune ca pentru sine, dar cu voce tare*) Auzi-i și pe ăștia de la Flick, no acu' mai trebuie să-mi iau și un șobolan d' ăsta de câine ca să pot ieși din casă.

N: *(se uită peste ochelari la vecinul său supărat și-l întrerupe)* Ce-i vecine? Ți s-a urât cu binele?
(râde)

R: Cum să-mi fie bine dacă afară ies doar pe balcon? Mama ei de lume! (*gesticulează supărat și lovește din greșeală ghiveciul cu mușcată de pe pervaz, iar ghiveciul aterizează în balconul lui Dicky. Acesta tresare și-i cade cartea din mână*).

D: (ca și când s-ar fi trezit abia acum dintr-un somn adânc) Bună dimineaaaaataaaaaaaa!

R: Cum poți spune că e bună, când ni s-a luat toată libertatea?

D: Am citit și eu ieri niște chestii tare interesante pe Flick, și mi-am dat seama că au mare dreptate. Fii atent:

Prin ce fac vreau să te corup,
Să reușesc să-ți smulg un zâmbet.
Covidul face rău la trup,
Iar lipsa râsului, la suflet.

Indiferent de ce-o să fie,
Hai să fim pozitivi mereu.
Sigur am plâns de bucurie,
De ce n-am râde și la greu?

N: (*contrariat, intră și el în discuți dintre cei doi vecini*) Cum poți spune că ni s-a luat toată libertatea, măi Ricky, din moment ce mai avem libertatea de a cunoaște, de a gândi, chiar de a fi noi înșine?

D: Are dreptate Nicky, încă mai putem trăi liber, camarade. Noi ne facem viața, nu viața ne face pe noi. Ieșitul din casă nu e o restricție la *a trăi*.

R: Da, dar totuși suntem prizonieri în propriile locuințe.

D: Gândește-te câte animale stau captive... și de cât timp. Ele nu au grai să-i întrebe pe oameni de ce le țin așa, dar noi avem grai să întrebăm virusul de ce ne ține captivi și uite că acesta n-are urechi să ne audă. Acum... om fi ajuns și noi ca acele animale, dar măcar e liber pământul, poate respira și el.

Acum e rândul meu să mai respir
Și să răsuflu ușurat...
Să nu mai stau în granițe închis
Și cu gunoaie improșcat...

Acum e timpul meu să mai vorbesc:
„Ajunge cât m-a smuls poporul!”,
Acum eu păsările îmi eliberez
Și rog să le luați voi locul!

Acum e timpul meu să îngenunchez
Pe toți cei care ați crezut
Că sunteți zei pe Globul Pământesc!
Declar adânc și tare: „Ați căzut!”

Mașini, tot mai puține, avioane-n zbor
Și fumuri lungi din turnuri fără margini.
Eu doar acum pot respira ușor,
E timpul voi să vă-necați în lacrimi!

R: (*vizibil încurcat de poziția comună a celor doi vecini ai săi*): Chiar crezi că asta ne transmite Pământul?

D: (*cu bucuria învingătorului*) Cu siguranță! Acum tot ce respiră, e liber, din înaltul Cerului, până în adâncul Pământului.

R: (*stupefiat*): despre ce vorbiți, oameni buni? Despre Pământ? Dar ce este Pământul? Cine este Pământul? E casa mea, (*arătând spre Nicky*) și a ta, (*aplecându-se peste balcon, pentru a i se adresa lui Dicky*) și a ta. Rostul lui este să ne găzduiască, să ne ocrotească, să ne slujească. Nu noi pe el, ci el pe noi. (*Agitat, ridică vocea tot mai tare, aproape că strigă*). Cum adică să fie liber? Voi gândiți ce spuneți?

D: (*cu un calm imperturbabil, neinfluențat de tonul vecinului său*) Dragul meu, Pământul are nevoie să respire aer curat, nu noxe. Pământul are nevoie de ape curate, nu poluate. Pământul are nevoie de protecție, nu de exploatare. Dacă nu le primește, și le ia singur. Ne închide pe noi în case și el respiră.

R: (*dându-și seama că a exagerat cu ridicarea tonului, vorbește aparent calm*) Stai așa, dacă de asta are nevoie Pământul, de ce să nu i le dăm? Ce te oprește pe tine să renunți la mașină, spre exemplu? Sau să faci economie de curent electric?

D: (*puțin încurcat*) Nimic nu mă oprește. Chiar am încercat o vreme, înainte de nebunia asta, să merg cu bicicleta la serviciu. Și a fost în regulă.

R: (*contrariat*) Păi nu, nu cu bicicleta, că procesul de construcție a unei biciclete presupune poluare, adică (*zâmbeste zeflemitor*) chinuirea Pământului. (*Dicky, încurcat, se apleacă să ridice cartea de jos și lovește ușor cu piciorul ghiveciul cu mușcată. În timpul acesta Nicky privește încântat când la unul, când la celălalt vecin, aprobându-i pe rând cu mișcări ferme ale capului*). Ehe, ce ți-e cu ecologiștii ăștia care nu mai pot de grija Pământului, dar nu consumă decât lapte pasteurizat, apă îmbuteliată, supă la plic...

N: (*pleacă, rușinat, capul, mimând un sentiment de vinovăție, apoi intervine*) Auzi, vecine, de fapt, ce te-a supărat pe tine așa tare astăzi?

R: (*luat prin surprindere de întrebarea pusă atât de direct, ezită puțin înainte de a răspunde. Apoi, strigând*) Vreau să evadez! Sunt prizonier în propria locuință și vreau să evadez! (*cu entuziasm*) Ce ziceți, punem de o evadare în grup?

D și R: (*șocați, ridicând din umeri*) Pofțim?!

R: (*comportându-se ca un copil*) Am un plan genial! (*cu tonul coborât și privind îngrijorat în stânga și în dreapta străzii, să nu fie auzit de cineva*) Eu escaladez balconul, să-mi recuperez mușcata de la D. Apoi D urcă cu mine să mă ajute s-o car înapoi în balconul meu. Dar nimerim din greșeală în balconul lui N și...

(*Nu se mai aude niciun cuvânt, căci pornesc sirenele unei mașini de poliție. Prin stație, polițistul cere imperativ tuturor să intre în case. Primul care se conformează este D. Vecinul de palier al lui R, N, intră și el, ascunzându-se după perdea. R privește când la unul, când la altul, apoi intră și el în casă, dar revine imediat cu telefonul în mână. Acompanied de urletul sirenelor, din telefonul lui R. Gyuri Pascu cântă: **Ce liberi am fi dacă am ști...** Cortina cade peste toți, rămân doar difuzoarele pornite, cu cântecul în prin plan și sirenele pe fundal, tot mai încet*).

--SFÂRȘIT--

Icoana mea...

Icoana mea cu ochi căprui
și gene de cărbune,
închin spre tine rugăciune,
către înaltul cerului.

Eu
Sunt pierdută între blocuri
reci
de gheață
și stărui în speranță...Caut
mireasma ta
asemeni mării care-și caută
nisipul
și cântă tainic cu-ale sale valuri,
ode.
Așa și eu, cântând îți caut
chipul.

Asemeni unei peșteri ce-n îmbrățișare
își strânge cu fervoare întunericul,
așa îți strâng și eu la pieptu-mi șubred
și vocea ta și râsul tău... etericul!

Asemeni cum lumina pătrunde în
pronaos
s-așterne pe altar și vindecă
în suflet tot ce-i haos,
asemeni se așază pe durere
și tămăduiește
și vocea sa... și chipul său...și nepătrunse
gândurile lui.

Icoana mea cu ochi căprui...

Strugari Nicoleta , clasa a XII-a A

Cât este de bine

1. Cât este de bine
Să ai în cer un Tată-
O mână ce te ține,
Nu uită niciodată!

2. Cât este de bine
Să ai în cer Amic
Ce în nevoie vine,
Nu uită nimic!

3. Cât este de bine
Să ai în cer un Mire
Care se dă pe Sine
Îți dă a Sa iubire !

4. Cât este de bine
Să ai un Salvator
Ce te-a iertat pe tine
Al tău Mântuitor!

5. Cât este de bine
Să ai un fain palat
Cu ape cristaline
În care nu-i păcat.

6. Cât este de bine
Să mergi cu El în cer,
Fiind gata când vine
Să mergeți în eter!

Izbaș Svetlana, clasa a XII-a A

Primăvara când vine

1. Vine primăvara
Cu soare și căldură-
Deschide inimioara
Căldurii din natură!
2. Sfârșită-i iarna rece
Cu vânturi și cu frig.
Iar timpul pleacă, trece-
Cel bun și cel aprig.
3. Dau iar copacii în floare
Și iarbă e pe șes;
Adie-o caldă boare,
Copiii afară ies.
4. Când totu-n jur tresaltă
De viață, bucurie,
Fii harnică unealtă,
Fii plin de voinicie!
5. Lucrează pentru Domnul
Cât mai ai timp și har!
Periculos e somnul-
Să nu stai în zadar!

Izbaș Svetlana, clasa a XII-a A

Prâslea Alioșa

"Obraz de toval și
Suflet de Karamazov!"
Și totuși, al său suflet
alungă orice strop
de ură, de minciuni, dezgust sau trădare.
În el orice rău se stinge
și moare.

În rasa ce-atinge
pământu' în eleganță,
străbate iarăși drumul,
cuprins de speranță
ce țâșnește din suflet
prin ochii deschiși
și veșnic, oh, veșnic
e de nădejde cuprins!

Coboară în lume
s-asculte cu răbdare
Spovedania unei inimi arzătoare.
S-aducă lumină
și libertate
"-Ivan, frate-mi ești
Nu vrei să-ți fii frate?
Eu nu știu prea multe
dar și a mea minte,
se zbate-n dorință
în nerăbdare s-aprinde.
Ades' mă gândesc
Sunt un... senzual?
Și eu voi cădea curând
în amar?
Sunt Karamazov,
Pasiunea e-n ființă...
Dar dac-am renăscut-o
pe ea în credință?
În dorul de Tine
ce n-am să-l cuprind
cu șubrede-mi mâinile,
cu-n suflet timid...
Dar ca bobul de grâu
am să mor pentru roadă
și numai așa voi scăpa de corvoadă.
Nu pot face multe,
dar în brațele mele
am să vă cuprind
căci îmi stă în putere!
Dimitri, tu, tată

nu vă mai certați!
În viață noi suntem trimiși
să fim frați!
Alergăm fără cuget,
mereu spre dorinți
și cu siguranță,
devin și mai fierbinți
durerile noastre, a păcatelor grele...
Oh, haideți acum în brațele mele!"

Cu liniște un-chip se-ndreaptă
spre oraș
cu gânduri, cu cugetul pătimaș.
O clipă s-oprește.
Se roagă-n tăcere...
Și iar bucuria cea sfântă o cere.
Pornește din nou,
agale, cu zâmbet,
Iar raza-i atinge pe
pământul umed.....

Nicoleta Strugari -Clasa a XII a A

Dor de libertate ...

Un dor de libertate ancestrală
Văd în albinele care roiesc,
Căci ele în felul acesta dovedesc
Alegerea. Astfel, lăsând temnița goală ...

Chiar dacă lasă în stup a lor comoară,
Mai mult la libertate se gândesc,
Un dor de libertate ancestrală
Văd în albinele care roiesc ...

Oameni-s plini de teamă și îndoială,
Lanțuri își fac din ce găsesc,
Ridică aripile cu sfială,
Dar lanțurile grele îi opresc.

Un dor de libertate ancestrală
Văd în albinele care roiesc...

Ticușan Hajnalka Zsofia -Clasa a-X-a A

Libertatea ...

Cu siguranță că până acum mulți nu s-au întrebat ce este libertatea ... Da chiar așa „Ce este libertatea ?”... Mulți ar spune că libertatea este posibilitate de a acționa după propria voință după cum spune și dicționarul ... Eu în schimb consider că libertatea este unul dintre cele mai frumoase sentimente pe care acum în această perioadă nu am mai simțit-o de foarte mult timp. A fi liber înseamnă a putea fi tu însuși oriunde și oricând, înseamnă a putea fi tu însuși indiferent de ceea ce este în jurul tău, de factorii din afară. Nimic din afară nu-ți poate strâmtora libertatea.

Tuturor ne place sentimentul de libertate când putem face tot ce vrem noi ... este unul dintre cele mai minunate sentimente ...

A fi liber este unul dintre cele mai frumoase și mai plăcute sentimente!!!

Ticușan Hajnalka Zsofia -Clasa a-X-a A

Mai odihnește-te, Pământ...

Mai odihnește-te, Pământ, de sunete,
De vuiet de mașini și avioane,
Mai odihnește-te, Pământ, de urlete,
De oameni și sacrificate animale!

Mai odihnește-te, Pământ, de certuri
De răutați și falsă faimă...

Mulți au crezut că te domină până-n ceruri,
Amarnic au greșit... degrabă
Vei demonstra cine-i puternic...

Mai odihnește-te, Pământ, de noi,
Flămânzi de teritorii și războaie,
Inventatori de-experimente noi,
Mereu în goană după milioane...

Neputincioși, de fapt, în fața ta,
Suntem niște nimicuri speriate,
Că poate tu mai tare te vei răzbuna
Pentru gunoaiele împrăștiate...

Pentru săgețile-aruncate-n cer
Blesteme, rugăciuni murdare...
Niște furnici suntem, fără puteri,
Micuțe-n față măreției tale!

Mai odihnește-te, Pământ, de aerul
Murdar și des furat!
Te-ai supărat pe noi și ai dreptate,
Noi toate acestea-am meritat!

Andreea Maria Bartoș, clasa a X-a B

Fluture

Fluture
strivit de pleoapa mea,
tu, inimă,
te zbați acum, reverși paleta-ți de
Culori....
Se-amestecă nebunele și mor.
Căci geana mea
zdrobește
nemiloasă, grea,
Aripa sa, a inocenței
și curcubeul, nuanțe dulci și vii,
Sub greutatea sa devin acum gri.

Of... ochiul meu iar a strivit
Un fluture!

Strugari Nicoleta -clasa a XII-a A

Muza

Întinsă
Cu spatele pe humă,
Cu fața către lună,
Cu sufletul adună
Cenușa amintirii
Ce încă jalnic sună
Stinsă.

Nemuritor
Un falnic tei,
Se-apleacă azi deasupra ei,
Cu crengile-i ca un condei
Revarsă iar lumină,
În mintea sa alină
Un dor.

Blândețea
Îi frânge acum chipul,
Căci toate trec la fel ca timpul.
Ce astăzi tânăr pare, simplu,
Mâine va fi vechi și uitat,
Cernând din el ca și nisipul
Tristețea.

Concretul
Dezvăluie-tu-i-s-acum privind la lună,
Spus codrului, pădurii ei nebună,
Șoptit în lac de lacrimi și cunună.
Ea a aflat, tristețea se răsfrânge
Și doar în vers o uită și o frânge
Și veșnic curmă și regretul
Doar poetul...

Strugari Nicoleta -clasa a XII a A

„Trăind vremelnic pe pământ,
Ești prea îndepărtat de stele,
Dar, suflete, nu-i un cuvânt
Să nu te-nalți până la ele. “
Șt.O.Iosif

Epilog

O lume parcă s-a sfârșit. Inteligența Artificială a părăsit granițele SF invadând viața noastră, după cum afirmase cu ceva timp în urmă, futurologul Ray Kurzweil. Suntem înconjurați de tot felul de device-uri mai smart decât noi. Până și școala, ce oferea educația de calitate din gloria trecutului, se bazează pe acestea, pentru a da o șansă tinerei generații, pentru a avea un viitor. Ne îndreptăm dezorientați și c-un noian de trăiri, cu care ne marcăm poteca vieții trecute asemenea unor firimituri și pietricele pentru a putea găsi drumul înapoi, spre un tărâm arid, într-o epocă a postomenirii.

În acest context, revista **Noi Orizonturi** încearcă să oprească timpul într-o clipă infimă de libertate, devenind un element de identitate și de maturitate a liceului nostru, găsind în nostalgia vremurilor trecute, adevăratul izvor de cunoaștere, înțelepciune și de bucurie sufletească, iar în zbuciumul și absurdul zilelor de astăzi, voința, sensibilitatea, sensul redescoperit al vieții și nădejdea pentru viitor.

Mulțumesc tuturor care au contribuit la apariția acestui număr al revistei, păstrând nestinsă flacăra emoțiilor, trăirilor, nostalgiilor din anii de liceu, rămânând astfel, o unică întâlnire între generații.

Închei cu îndemnul lui W. Goethe, încărcat de profunzimea adevărului și de misterul unicității ființei umane, al lutului ce a primit suflarea dumnezeiască spre dobândirea luminii și libertății chipului și asemănării divine, în esența vieții : *"Fiecare om ar trebui să asculte puțină muzică, să citească puțină poezie și să privească o pictură frumoasă în fiecare zi din viața sa, astfel încât îngrijorările lumești să nu-i oblitereze simțul frumosului pe care Dumnezeu l-a implantat în sufletul uman."*

Redactor ,

Prof. Minodora Mioara Oțetea

CUPRINS

<i>Prolog spre noi orizonturi.....</i>	<i>1</i>
<i>Către cititori.....</i>	<i>3</i>
<i>Istoria tehnologiei în România.....</i>	<i>4</i>
<i>Direcția și sensul unui vector dat.....</i>	<i>5</i>
<i>Legenda despre re-inventare ... sau despre libertate!.....</i>	<i>6</i>
<i>Viață, destin, timp, libertate.....</i>	<i>8</i>
<i>Perseverență și determinare.....</i>	<i>10</i>
<i>Lectura....plăsmuire a vieții.....</i>	<i>11</i>
<i>Analogie asupra vieții.....</i>	<i>13</i>
<i>Analogie asupra vieții.....</i>	<i>14</i>
<i>Dragă jurnal.....</i>	<i>14</i>
<i>Despre cum este să fii liber.....</i>	<i>16</i>
<i>Libertatea e viață!.....</i>	<i>17</i>
<i>Sufletul unui adolescent liber!.....</i>	<i>18</i>
<i>Frânturi de triste gânduri.....</i>	<i>19</i>
<i>Libertate.....</i>	<i>19</i>
<i>Așteptări și realitate în anii de liceu.....</i>	<i>20</i>
<i>Scrisoare.....</i>	<i>21</i>
<i>Anii mei de liceu.....</i>	<i>23</i>
<i>Arta fotografiei împletită cu anii de liceu.....</i>	<i>25</i>
<i>Unde se termină norii.....</i>	<i>26</i>
<i>Liceu, zbor spre infinit.....</i>	<i>27</i>
<i>Anii de liceu, dulci ecouri ale sufletului.....</i>	<i>30</i>
<i>Am uitat să șterg lacrimile inimii.....</i>	<i>32</i>
<i>Festivalul concurs de poezie „Șt.O. Iosif”.....</i>	<i>33</i>
<i>Bienala Internațională de Arte vizuale, Brașov.....</i>	<i>38</i>
<i>Ce liberi am fi.....</i>	<i>43</i>
<i>Poezii și proză.....</i>	<i>46</i>
<i>Epilog.....</i>	<i>50</i>

Vizitați site-ul liceului nostru:
www.stoiosifrupea.ro

ISSN 2734-4614 ISSN-L 2734-4614

Colectivul de redacție:

Coordonatori - Director prof. Gheorghe Micu

- Director adjunct prof. Florin-Dumitru Hetrea

Redactor- prof. Minodora-Mioara Oțetea

Tehnoredactor - bibl. Raluca-Ioana Borcoman

Elev colaborator - Dinu-Ciprian Borcoman (copertă)

Fotografii realizate de elevii - Alexandru Sălăjean

- Dinu-Ciprian Borcoman

Contact:

Tel: 0268260825

E-mail: licrupea@yahoo.com